အချစ်မော်ဆရာ

နေဝင်ရီတရောအချိန်၊မွန်ပြည်နယ်ရှိမြိုင်သာမြို့ကလေးမှာဆည်းဆာ၏အလှအပအောက်ဝယ်သာယာလျှက်၊သော်ကမြိုင်အိမ်ကြီးသည်မြိုင်သာမြို့စွန်တွင်ရှေးဟောင်းရဲတိုက်ကြီးအလား၊ထီးထီးကြီး တည်ရှိနေပြီးပတ်ဝန်းကျင်နှင့်ကင်းကွာလျှက်ရှိသည်။

ဆရာဒေဝဆိုသူအောက်လမ်းဆရာတယောက်မှာသော်ကမြိုင်နှင့်ပတ်သက်၍အထူးစိတ်ဝင်စားလျှက်ရှိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်သော်ကမြိုင်၏နောက်ဆုံးပိုင်ရှင်မှာသူဌေးဦးကောင်းဖဲသေဆုံးပြီးနောက်အိမ်ကြီးထဲ တွင်ရတနာ များမြှုပ်နှံခဲ့သည်ဟုကြားရသောကြောင့်ပင်တည်း။

---- ----- ----

ဂျစ်ကားတစီးသည်သော်ကမြိုင်ခြံသို့ဦးတည်မောင်းနှင်လာပါသည်၊ကားပေါ်တွင်နှုတ်ခမ်းမွေးစစ နှင့်ဗလကောင်းကောင်းလူတဦးကမောင်းနှင်လာပြီးသူ့ဘေးတွင်အသက်အစိတ်ခန့်မိန်းမပျိုတဦးကလိုက်ပါလာသည်။ ၎င်းတို့သည်ကွယ်လွန်သူသူဌေးဦးကောင်းဖဲ၏ဇနီးနှင့်မန်နေဂျာတို့ပင်။နှင်းအိပြုမှာတော်တော်လှသည်ခါးလောက်ထိဆံပင်ရှည်ကြီးများကိုနောက်တွင်စည်းနှောင်ထားပြီးရွှမ်းလဲ့တောင်ပသောမျက်လုံးအစုံမှာတဖြတ်ဖြတ်လက်နေသည်။မိုအိပ္ပံ့ထွားသောရင်မွှာဆိုင်နှင့်ကားစွင့်ဝင့်ထယ်သောတင်ပါးကြီးများကိုသေးသိမ်သည့်ခါးကလေးကပိုင်းခြားထားသည်။အရင်းတုတ်၍အဖျားသွယ်သောဆင်နှာ မောင်းသဏ္ဍာန်ပေါင်တံအိအိအစုံတို့မှာမြင်ရသူပုရိသတို့၏ ရင်ဝယ် ရမ္မက်မီးကိုတငြီးငြီးတောက် လောင်စေ နိုင်ပါသည်။

မန်နေဂျာကိုအောင်တိုးသည်ကားကိုမောင်းနှင်နေရာမှတချက်တချက်ခိုးကြည့်မိသည်။သူဒီအမျိုးသမီးကိုစိတ်ဖြင့် ပြစ်မှားမိခဲ့သည်မှာအကြိမ်ကြိမ်ရှိပြီ၊သူ့ဆရာဦးကောင်းဖဲရှိကထဲကပင်။ နှင်းအိပြုကလည်းအောင်တိုးကိုစိတ်ဝင်စားပုံရသည်။ ဒါပေမဲ့မိန်းခလေးမို့အိန္ဒြေဆည်ထားဟန်တူ၏။ဒါကိုအထာကျွမ်းသောအောင်တိုးကနားလည်သည်။ သို့ရာတွင်နှင်းအိပြုကိုခုချိန်ထိမစရဲသေး။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးမှာအကြံတူများဖြစ်ကြပါ၏။ ထို့ကြောင့်သူဌေးကတော်လေးနှင့်မန်နေဂျာတို့ပူးပေါင်းကြံစီနေကြခြင်းပင်ဖြစ်တော့သည်။

မကြာမီကားလေးသည်သောကမြိုင်ခြံဝသို့ဆိုက်ရောက်လာပါသည်၊ခြံတွင်းမှအိမ်ဖော် အမျိုးသမီးတဦးထွက်လာပြီးတံခါးဖွင့်ပေးသည်။ကောင်မလေးမှာမွန်ကရင်ကပြားမလေးဖြစ်ပြီးအသက်(၁၆)နှစ်ပင်ပြည့်တတ်ပုံမရသေး၊လုံးလုံး တစ်တစ်ဖြင့်ချစ်စရာကောင်းလှသည်။အောင်တိုးကကားပေါ်မှနေ၍ ကောင်မလေးကိုလှမ်းကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

'ခင်ဝိုင်း အိမ်ကိုဘယ်သူလာသေးလဲ'

'ဟို ရှမ်းဘောင်းဘီနဲ့ဆရာဒေဝဆိုတဲ့လူကြီးတယောက်လာသွားတယ် အကိုကြီး'

'ဟေ ပြန်သွားပြီလား ဘာပြောသွားသေးလဲ' အောင်တိုးသည်လွန်သွားစိတ်လှုပ်ရှားသွား၏။

'ဘာမှမပြောပါဘူး၊ အကိုကြီးကမှာထားတယ်ဆိုလို့လာတာတဲ့'

'အော်' ဟုဆိုကာအောင်တိုးသည်ကားကိုခြံထဲမောင်းဝင်လိုက်ပြီးဆင်ဝင်အောက်တွင်ရပ်လိုက်သည်။ နှင်းအိပြု၊အောင်တိုးဖက်သို့လှည့်၍

'ဆရာဒေဝဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟင် ကိုအောင်တိုး'

'အော် ဟိုတခါကျွန်တောပြောဘူးတဲ့မော်ဆရာပါ၊သူကရတနာတွေမြှုပ်ထားထားတာနဲ့ပတ်သက်ပြီးရှာဖွေနိုင်စွမ်းရှိတဲ့သိုက်ဆရာတယောက်ဆိုလဲမမှားပါဘူး'

'ဟင် ဒါဖြင့်အဲဒီဆရာဒေဝဆိုတဲ့လူကိုမြန်မြန်ခေါ်စမ်းပါရှင်'

နှင်းအိဖြူ၏ရွှမ်းလဲ့သောမျက်လုံးအစုံသည်လောဘ အရောင်တို့ဖြင့်တလက်လက်တောက်ပလာသည်။

\- -

ည

လမိုက်သည်။လေတိုက်သည်၊တလောကလုံးကိုအမှောင်ထုကစိုးမိုးမင်းမူထားသည်။ညကကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင်တိတ်ဆိတ်လျက်၊ပကတိငြိမ်သက်နေပါသည်။

သော်ကမြိုင်စံအိမ်ကြီး၏အပေါ်ထပ်တွင်နှင်းအိဖြူနှင့်ဆရာဒေဝတို့မှာတစုံတခုသောအကြံအစည်ကို၂ဦးထဲကြိတ်ပြီးအကောင်အထည်ဖေါ်နေကြသည်။ ယခင်ကသော်ကမြိုင်အိမ်ကြီး၏အပေါ်ထပ်တွင်နှင်းအိဖြူအိပ်ပြီး၊ အိမ်ဖေါ်မကလေးခင်ဝိုင်းကအောက်ထပ်တွင်အိပ်သည်။ နောက်ဖေးအစေခံတန်းလျားတွင်အောင်တိုးကတခန်း၊ဒရိုင်ဘာတုတ်ကြီးကတခန်း။ခုတော့ဆရာဒေဝရောက်လာသဖြင့်ဆရာဒေဝကိုအထူးဧည့်သည်အနေဖြင့်သော်ကမြိုင်၏ အောက်ထပ်တွင်တည်းခိုစေလေသည်။ တိတ်ဆိတ်လှသည့်အမှောင်ညဝယ်ဆရာဒေဝသည်နှင့်အိဖြူနှင့်တိုင်ပင်ထားသည့်အတိုင်းအပေါ် ထပ်သို့တက် လာခဲ့သည်။ အိမ်ဖေါ်မကလေးခင်ဝိုင်းမှာအိပ်ခန်းထဲတွင်အိပ်ပျော်နေပြီး။ဧည့်ခန်းထဲမတော့ဆရာဒေဝနှင့် နှင်းအိဖြူ၊၂ယောက်ထဲ၊နှင်းအိဖြူ၏အသွင်သဏ္ဌာန်ကတစုံတခုကိုစိုးရွံ့လျက်ရင်ဖိုနေဟန်ရှိသည်။ ရွှေရင်ဖိုဖိုအစုံမှာနိမ့်ချီမြင့်ချီဖိုလှိုက်နေ၏။ပြီးတော့ဖူးရွှရွှနှုတ်ခမ်းအစုံကတုန်တုန်ရီရီဖြင့်ခေါင်းငုံ့ကာမျက်လွှာချထားသဖြင့်တောက်ပသောမျက်လုံးအစုံကိုမျက်တောင်ကော့ကြီးများကဖုံးကွယ်ထားသည်။နှင်းအိဖြူက်ဆံပင်ဖါးလျားချ လျက်ဆရာဒေဝဘေးတွင်ထိုင်နေသည်။

အခန်းမီးများပိတ်ထားပြီးဖယောင်းတိုင်အနီးငယ်သာထွန်းညှိထား၏။ဖယောင်းတိုင်မီးမှိန်မှိန် အောက်ဝယ်ကန်တော့ပွဲနှင့်သားစိမ်း၊ငါးစိမ်းများကိုစီရင်ထားသောခေါ်စာခွက်များကိုတွေ့ရသည်။ ဆရာဒေဝကဆေးဝါးမန္တယားကိုဂါထာမန္တန်တို့ဖြင့်မန်းမှုတ်နေ၏။

'ဉုံ မျက်လုံးပြူးပြူး၊ပါးစပ်ပြဲပြဲ၊လက်သဲကြွကြွ ဟဲ့ တစ္ဆေမ ယခုမကြာငါ့ထံလာ၊မကွာငါ့ကိုချဉ်းချဉ်းဆရာချဉ်း၊ ကပ်ဆရာကပ်၊ ဉုံ တဏှာပေမ၊ရှတိုင်းထ နင့်ရဲ့ကာမယခုထ၊ထဆရာထ၊ကြွဆရာ ကြွ၊ဉုံမစ္ဆာကောင်ကြီး လထစ်ကြီးလီးနဲ့နင့်ကိုထိုး၊လိုးမှန်းကိုလည်းနင်မသိ၊ဝင်လေထစ်ထစ်၊ ဖေဟိ ဖေဟိ လာလောလာလော'

တဉုံဉုံတဖွဖွဖြင့်အစိမ်းသရဲနာနာဘာဝများကိုခေါ်သံများကမကြားဝံ့မနာသာ၊ရုန်းရင်းညစ်ညမ်းလှသည်။

ဤမျှကြက်သီးဖျန်းဖျန်းထလောက်အောင်ကြောက်စရာကောင်းသောဂါထာများကြောင့် နှင်းအိဖြူသည်တုန်လှုပ်သွားကာဆရာဒေဝနားသို့ပိုမိုတိုးကပ်လာ၏။ထိုအခါမိန်းမလေးထံမှသင်းပျံ့ သောကိုယ်နံ့ကလေးများကဆရာဒေဝအနားသို့တိုးဝင်လာသည်။နွေးထွေးနူးညံ့သောကိုယ်ငွေ့ကလေး၏အထိအတွေ့ကြောင့်ဆရာဒေဝ၏လိင်တန်အချောင်းကြီးမှာရှမ်းဘောင်းဘီအောက်မှထောင်ထလာသည်။ဆရာဒေဝသည်နှင်းအိဖြူကိုအသာငဲ့စောင်း ကြည့်လိုက်သည်။

'ဆရာ ဆရာရယ် ကျမကြောက်တယ်၊ အို အဟင့် ဟင့်'

'အဟဲ ဟဲ မကြောက်ပါနဲ့နှင်းအိပြု၊ဒီအိမ်ကြီးမှာရှိတဲမိစ္ဆာတွေကိုဆရာနိုင်ပါတယ်၊သူတို့ကို ကျွေးမွေးပြီးရတနာ တွေရှိတဲ့နေရာကိုပြခိုင်းမယ်လေ၊ဒါမှနှင်းအိပြုရဲ့ရည်ရွယ်ချက်အောင်မြင်မှာပေါ့'

ရတနာတွေဟူသောစကားကိုကြားလိုက်ရသဖြင့်နှင်းအိပြုမှာကြောက်ရွံ့သည့်ကြားမှအားတက်လာပြန်သည်။

ဆရာဒေဝကတော့ဘယ်လိုစီစဉ်နေသည်မသိ၊နှင်းအိပြုကိုမက်လုံးပေးပြီး၂ယောက်ထဲစီစဉ်ရန်တိုင်ပင်ခဲ့သည်မဟုတ်လား။အမှန်တော့ဒီယုန်မြင်လို့ဒီချုံထွင်ခဲ့သည့်ဆရာဒေဝ၊နှင်းအိပြုကိုအပိုင်စည်းရုံးနိုင်ခဲ့ပြီ။ ဆရာဒေဝသည်နှင်းအိပြုကိုတကက်မက်ခြင်းကြီးစွာဖြင့်စိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။နှင်းအိပြု၏အလှကလည်းမဆိုးမဆိုပေမဲ့၊ကလေးမမွေးဘူးသဖြင့်အပျိုရှုံးလောက်သည်၊ယောက်ျားတကာတို့၏တက်မက်ခြင်းကိုခံရသောနှင်းအိပြု၊အလိုရမက်ကြီးသောနှင်းအိပြု။

'ဒီနားကိုတိုးနှင်းအိပြု ဒါမှမကောင်းဆိုးဝါးတွေလာရင်နှင်းအိပြုနားမကပ်နိုင်မှာ ဆရာမှာအစိမ်းတိုက်တန်ပြန်အင်း ရှိတယ်'

ဆရာဒေဝ၏ပြောစကားကြောင့်နှင်းအိပြုမှာသူမ၏ကြောက်စိတ်များကိုချိုးနှိမ်မြို သိပ်ရင်းသူ့နားသို့ပိုမိုတိုးကပ်ထိုင် လိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့ဆရာဒေဝ၏အမိန့်အတိုင်းတသွေမတိမ်းလိုက်နာရန်အသင့်ဖြစ်နေပုံရသည်။ ရရှိမည့်ရတနာများ၏တန်ဖိုးကနည်းလှသည်မှမဟုတ်ပဲလေ။ ယခုတော့ ဆရာဒေဝအဖို့စားရက်ကြုံလို့မုတ်ဆိတ်ပျားစွဲသည့်ကိန်းဆိုက်ခြေတော့သည်။သူသည် နှင်းအိပြုကိုမြင်ကထဲကနှင်းအိပြု၏အလှကိုတက်မက်မောမိသည်။နှင်းအိပြု၏အချစ်ကို၄င်း၊ကာမကို၄င်းအပိုင်စီးရန်အကြံကြီးကြံခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင်ခင်ဝိုင်းမှာအခန်းထဲတွင်နှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက်အိပ်ပျော်လျက်ရှိသည်။အပြင်ဖက်ဧည့်ခန်းထဲတွင်ဘာတွေဖြစ်ပျက်နေသည်ကိုသိနိုင်စွမ်းရှိမည်မဟုတ်ပေ။ ထိုနည်းတူအစေခံတန်းလျားတွင်အိပ်ကြရသောအောင်တိုးနှင့်တုတ်ကြီး တို့အဖို့လည်းအိမ်ကြီးပေါ်ကအကြောင်းအရာများကိုကြားနိုင်၊ မြင်နိုင်စွမ်းမရှိနိုင်ချေ။

'နှင်းအိပြု ဆရာ့ကို ယုံသလား ဟင်'

'ယုံပါတယ် ဆရာရယ်'

'ယုံရင်ဒီဆေးလေးကိုသောက်လိုက်ပါလား'

ပြောပြောဆိုဆိုဆရာဒေဝ၊နှင်းအိပြုနားသို့တိုးကပ်ထိုင်ရင်းပုခုံးသားလေးကိုသိုင်းဖက်ကာသူမ၏ပြုဝင်းသော လက်မောင်းသားအိအိလေးကိုခတ်တင်းတင်းဖိညှစ်ကိုင်ပြီးဆေးတိုက်လိုက်၏၊ပထမတော့နှင်းအိပြုပုဂံလုံးထဲရှိ ဆေးရည်များကိုအသာနမ်းကြည့်ရင်းနှာခေါင်းကလေးရှုံ့သွား၏၊ သို့ရာတွင်အသက်အောင့်ပြီးဆေးရည်ကိုမော့ချ လိုက်လေတော့သည်။မကြာခင်နှင်းအိပြုတကိုယ်လုံးဖြိုးဖြိုးဖြင်းဖြင်းဖြစ်လို့သွားသည်။ ကြက်သီးကတဖြန်းဖြန်းထကာဖိန်းရှိန်းသွားရ၏။တဖြေးဖြေးသူမ၏အကြောပေါင်းတစ်ထောင်စိမ့်လောက် အောင်ရာဂပိုးများထကြွသောင်းကျန်းလာကြတော့သည်။

တကယ်တော့ဆရာဒေဝတိုက်လိုက်သောဆေးမှာအခြားမဟုတ်၊ဆိုက်ဆီတောနစ်ခေါ်တဏှာကြွ ဆေးနှင့်ဝီစကီအရက်ပြင်းများရောစပ်ထားခြင်းမျှသာဖြစ်လေသည်။သို့မှသာအလိုကျခိုင်းစေသမျှကို နှင်းအိပြုမလွန်ဆန်နိုင်တော့ပဲလိုက်နာပေလိမ့်မည်။ဆရာဒေဝသည်ကျန်လူများကိုအယုံသွင်းပထုတ်နိုင်ခဲ့ပြီး၊နှင်းအိပြုတယောက်တည်းကိုဤသို့လုပ်ရန်အပြတ်စည်းရုံးနိုင်ခဲ့သည်။ရတနာတွေဝှက်ထားသောနေရာကိုသေပြီးခဲ့သူ၏ဝိညဉ်များ

ကို

ပြန်ခေါ်ပြီးအကြပ်ကိုင်ကာမေးမြန်းမည်ဟုအကြောင်းပြခဲ့သည်။အမှန်မှာသူသည်နှင်းအိပြုံ၏ကာမကိုအရယူရန် ၊တနည်းအားဖြင့်နှင်းအိပြုံကိုလိုးရန်အကြံဖြင့်ဤကဲ့သို့စီစဉ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတော့သည်။

'နှင်းအိပြုံရဲ့ယောက်ျားဟာဘာဝခြားနေပြီးဖြစ်လို့နှင်းအိပြုံအပေါ် အရင်တုံးကလိုချစ်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ပြီးတော့သူဝှက်ထားတဲ့ရတနာတွေကိုလည်းပေးခြင်စိတ်မရှိတော့ဘူးလေ၊ဒီတော့သူနှင်းအိပြုံကိုပြန်ချစ်လာအောင်ပီယဆေးနဲ့လုပ်ရလိမ့်မယ်'

'ပီယဆေးနဲ့လုပ်မှသူကပြန်ချစ်လာမှာလား ဆရာ'

'ဟုတ်တယ်နှင်းအိပြုံ၊သူကနှင်းအိပြုံကိုချစ်မှရတနာတွေဝှက်ထားတဲ့နေရာကိုသိနိုင်မှာ'

'ဒါဖြင့်ရင်လည်း လုပ်ပါဆရာရယ်'

တဖြည်းဖြည်းနှင်းသန်းခေါင်ယံသို့နီးကပ်လာပြီး၊သော်ကမြိုင်အပေါ် ထပ်တွင်မတော့ဆရာဒေဝနှင့်နှင်းအိပြုံ ၂ယောက်ထဲ၊ဆရာဒေဝသည်ကန်တော့ပွဲကိုပင့်မြှောက်လျက်နှုတ်မှလူနားမလည်သောဘာသာစကားများဖြင့် တတွတ်တွတ်ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။ဤသို့မန်းမှုတ်သယောင်ပြုနေသော်လည်းသူ၏မျက်လုံးအစုံကမူနှင်းအိပြုံ၏ အလှကိုတချက်တချက်ခိုးကြည့်နေ၏။ သူခေါင်းထဲမှလည်းနှင်းအိပြုံကိုဘယ်လိုစတင်ရမည်ကို အကြံထုတ်လျက်ရှိလေ၏။ပေါင်တချောင်းပေါ် တချောင်းထပ်ကာပုဆစ်ဒူးတုတ်ပုံ့ပုံ့ကလေးထိုင်နေသော နှင်းအိပြုံ၏သေးသိမ်သောခါးလေးအောက် ပိုင်းမှစွင့်ကား သောတင်ပါးကြီးများက တင်းတင်းရင်းရင်း ရှိလှသည်။ ဖွံ့ထည်ဖြိုးအိသောရင်မွှာဆိုင်၂ခုကလည်းတင်း ကြပ်လှသောအတွင်းခံဘရာစီယာကြားမှ လျှံထွက်မတတ်ရှန်းကန်နေသရောင်ရောင်၊ဤအရာများကို ကြည့်ရင်းဆရာ ဒေဝ၏စိတ်တွေ မူမမှန် ဖြစ်လာရ၏။ဆရာဒေဝသည်ရမ္မက်မီးတောက်နေသောသူ၏စိတ်ကိုချိုးနှိမ်ရင်းအချွေဆည်ကာ နှင်းအိပြုံ ဖက်သို့လှည့်၍တံထွေးကိုဂလုကနဲမြိုချလိုက်၏။

'ပေါင်းစီးလက်ဖွဲ့တို့၊ပေါင်ကပ်အင်းတို့၊တိုက်လှောင်ကွမ်းသီးတို့၊ဆိုတာကြားဘူးသလားနှင်းအိပြုံ' အောက်လမ်းအတတ်ဖြင့်စီရင်ထားသောအစွမ်းထက်သည့်ပီယဆေးများအကြောင်းကိုနှင်းအိပြုံနားမလည်ပါ။ သို့ရာတွင်ဆရဒေဝပြောသောအရာများအကြောင်းကိုတော့နှင်းအိပြုံကြားဖူးနားဝရှိပါသည်။

'ဟုတ်ကဲ့ ကြားဖူးပါတယ်ဆရာ'

'အင်းဟုတ်ပြီ ဒါမျိုးတွေကိုစီရင်တဲ့အခါမှာမိန်းမနဲ့ယောက်ျားဖြစ်စေပေါ့ကွာ၊တယောက်နဲ့ တယောက်အရှက် အကြောက်ကင်းကင်းနဲ့ဆောင်ရွက်နိုင်မှအောင်မြင်နိုင်တယ်၊နှင်းအိပြုံ'

'ရှင်' နှင်းအိပြုံတယောက်စောစောကဆေးအရှိန်ကြောင့်ဗီလင်ဝင်လာပြီဖြစ်သော်လည်း ဆရာဒေဝပြောသည်များကိုသဘောမပေါက်သေးချေ။

'ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ဆရာ'

'အော် ဒီလိုပါ မနှင်းရဲ့ယောက်ျားဟာသာမန်အစိမ်းသရဲမဟုတ်ဖူးတကယ့်တစ္ဆေကြီးဖြစ်နေတာ၊ ဒါကြောင့်နှင်းအိပြုံကိုပြန်ချစ်လာအောင်လုပ်ဖို့ကတော်ယုံတန်ယုံပီယဆေးနဲ့မရနိုင်ဘူး၊အင်မတန်အစွမ်းထက် တဲ့ပီယဆေးနည်းတွေလိုတယ်လေ'

ဆရာဒေဝသည်နှင်းအိပြုံ၏မျက်ဝန်းအစုံကိုစိုက်ကြည့်ရင်းစိတ်ထဲမှအမိန့်ပေးလိုက်သည်။

'ငါပြောသလိုလုပ်ရမယ်နှင်းအိပြုံ၊ငါ့အမိန့်ကိုနာခံရမယ်'

သူသည်စိတ်ညှို့အိပ်မွေ့ချသောနည်းပညာများကိုပါစွမ်းကုန်အသုံးချနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

‘ဒီတော့ဘဝခြားနေတဲ့နှင်းအိဖြူရဲ့ခင်ပွန်းကိုနှင်းအိဖြူဘက်ပြန်လာအောင်ဆွဲရမယ်။ပြီးမှသူ့ကိုနိုင်အောင် အပိုင် ကိုင်ပြီးရတနာတွေရှိတဲ့နေရာကိုဖေါ်ပြခိုင်းရမယ်၊သူ့ကိုဒီဆေးနည်းတွေနဲ့လုပ်နိုင်မှနိုင်မှာ လုပ်မယ်မဟုတ်လား ဟင်’

နှင်းအိဖြူကအတန်ငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်၊တကယ်တော့သူမသောက်ထားသောဆေးအရှိန်ကတဖြေးဖြေး တက်လာပြီဖြစ်ရကား၊ခေါင်းထဲတွင်မူးနောက်ရီဝေလာသည်။တဏှာကြွဆေးတန်ခိုးကြောင့်လည်းစိတ်ထဲတွင် တမျိုးကြီး၊တစုံတရာကိုတောင့်တနေသလိုလို၊နောက်ဆုံးတော့ဆရာဒေဝဆန္ဒကိုလိုက်လျောရန်သဘောတူ လိုက်ပါတော့သည်။

‘မထူးတော့ပါဘူးဆရာရယ် ဆရာရဲ့အစီအမံတွေကိုကြိုက်သလိုစီရင်ပါတော့၊ကျမဆရာ့စကားကို နာခံပါတော့ မယ်ရှင်’

နှင်းအိဖြူစကားကိုကြားရတော့ဆရာဒေဝအားတက်သွားသည်၊ဆရာဒေဝသည်နှင်းအိဖြူကိုလိုး ချင်ပေမဲ့အလို မတူလျှင်ပြုချင်လိုဟန်မတူ၊ ဒီတော့သူ့လိုလားချက်ကိုမပါ၊ပါအောင် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဆွဲဆောင်နေခြင်းပင်။

‘ကဲဒီလိုဆိုရင် ဆရာကိုယ်တိုင်နှင်းအိဖြူကိုလုပ်ပေးရမှာမို့ဆရာ့ကိုရှက်နေရင်ဖြစ်မှာမဟုတ်ဖူး’

ဆရာဒေဝဒီလိုစကားခေါ်လိုက်တော့နှင်းအိဖြူတယောက်ရှက်သွေးဖြန်းဖြန်းကြွသွားမိသည်၊ ဆရာဒေဝကလိုရင်းကိုဆက်ပြောပြန်သည်။

‘ဆရာရှင်းရှင်းပြောရရင် ဆရာပေးမဲ့လက်ဖွဲ့ကမနှင်းအိဖြူရဲ့ရင်သားပေါ်မှာ ဟောဒီငွေပြားကလေးကို တင်ရေပြီးလိမ့်ယူရမှာ၊နောက်ပြီးတိုက်လျောင်ကွမ်းသီးကိုလည်း ဆရာကိုယ်တိုင်နှင်းအိဖြူရဲ့ ဟိုဟာထဲကိုထည့်ပေးရမှာဆိုတော့’

‘အို’

‘နှင်းအိဖြူ ဆရာ့ကိုရှက်နေသလား’

နှင်းအိဖြူမှာဆရာဒေဝ၏မျက်နှာကိုမကြည့်ရတော့၊ဒါပေမဲ့သူမရင်ထဲမှဖြစ်ပေါ်လာသောခံစားမှုနှင့်ပြင်းပြ သောဆန္ဒကြောင့်အရဲစွန့်ကာ၊ ‘ရှက်နေတော့ကောဘာထူးမှာလည်းဆရာရယ်’

ကြိုက်သွားပြီ၊ဆရာဒေဝရေရေလည်လည်ကြိုက်သွားပြီ၊သူမထံမှဒီစကားမျိုးထွက်လာအောင်မနည်းခေါ်ယူခဲ့ ရသည်ဘဲလေ၊ ‘အဲ ဒီတော့’ လုပ်ငန်းစရန်အဆင်သင့်ပြင်ရပေတော့မည်။

‘ကဲ ဒါဖြင့် မနှင်းအိဖြူရဲ့အဝတ်အစားတွေကိုအရင်ဆုံးချွတ်လိုက်ရအောင်၊ဆရာ့ကိုရှက်ရင် မျက်စေ့မှိတ် ပြီးအသာလေးပက်လက်လှန်အိပ်နေနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ရှင့်’ နှင်းအိဖြူတယောက်ခုတော့ကြောက်စိတ်တွေဘယ်ရောက်ကုန်မှန်းမသိ၊ ဆရာဒေဝ၏ အလိုအတိုင်းရှက်ရှက်နှင့်ပင်ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ခင်းထားသောကော်ဇောကြီးပေါ်သို့လှဲအိပ်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့သူမ၏မျက်စေ့နှစ်လုံးကိုစုံမှိတ်ထားလိုက်သည်။သို့ပေမဲ့ရင်ထဲမှာတော့လှိုင်းတံပိုးထန်နေပြီ။နှလုံးသား ကတဒိတ်ဒိတ်ခုံနေသလို၊အသက်ရှူကလည်းမြန်လာရပြီ။

ဆရာဒေဝသည်နှင်းအိဖြူ၏လုံတစ်နုထွေး၍ပြေပြစ်လှသည့်ခန္ဓာကိုယ်လေးပေါ်သို့လက်ကြီး၂ဖက်ဖြင့်အုပ်မိုး ကာအိပ်မွေ့ချသလိုနဖူးမှခြေရင်းအထိသပ်၍သပ်၍ချပေးသည်။ထွားသောရင်ကျင်သောခါးနှင့်ကားသောတင်တို့ ၏ အောက်ပိုင်းတွင်ဆင်နှာမောင်းသဏ္ဍာန်သွယ်ဆင်းသွားသောပေါင်တံကြီးများမှာဆရာဒေဝ၏ ရာဂဆင်ရိုင်းကို မုန်ယို အောင်မြှူခေါ်နေသကဲ့သို့၊စိတ်ချရလောက်သောအရိပ်အခြေများကိုတွေ့ရှိသည်နှင့်တပြိုင်နက်

ဆရာဒေဝသည်နှင်းအိပြု၏အပေါ်အင်္ကျီကြယ်သီးမျုးကိုတလုံးခြင်းဖြုတ်တော့၏။၎င်းနောက်အတွင်းခံဘရာစီယာကို အသာအယာဆွဲချွတ်၏၊ဆရာဒေဝဇောချွေးတွေပြန်လာသည်။ ပေါင်ကြားမှလီးကြီးမှာလည်းမာကြောတောင့်တင်းလာလေသည်။ ပက်လက်ကလေးလှန်၍မျက်စေ့ပိတ်ထားရသော်လည်းနှင်းအိပြုမှာရင်ထဲတွင်ဖိုလှိုက်လာရ၏။သူမ၏ရွှေရင်မို့မို့အစုံကိုရှက်ရွံ့ဟန်ဖြင့်ပေါ့ဖယောင်းလိုပျော့ပြောင်းသည့်လက်ချောင်းကလေးများကကွယ်ဝှက်လိုက်မိသည်။

‘ဆရာ ဆရာရယ် ဟို ဟိုလေ ဖယောင်တိုင်မီးမှိတ်ပြီးလုပ်ရင်မရဘူးလား ဟင်’

‘ဘယ်ဖြစ်မလဲကွဲ့ မီးမှိတ်လိုက်ရင်၊ဆေးစောင့်အင်းစောင့်တွေကမမြင်နိုင်တော့ဘူးလေ’ တတ်လဲတတ်နိုင်သည့်ဆရာဒေဝပါပေ။သူမြင်ချင်တာကိုများဆေးစောင့်၊အင်းစောင့်တွေကိုလှဲချသတဲ့။တော်တော် လည်သည့်ဆရာလည်ကြီး။ ဒီတော့လဲနှင်းအိပြုတယောက်ဘာမှမပြောသာတော့။ သူကဆရာပဲလေ၊ နားလည်မှာပေါ့။

‘လက်ကကွယ်မထားနဲ့လေ၊ဘေးနှစ်ဖက်ကိုချထား၊ ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ’

နှင်းအိပြုသည်ရှက်သည်ကလည်းတကြောင်း၊တခါဆရာဒေဝ၏လက်ဝါးကြီးနှစ်ဖက်ကသူမ၏နို့အုံပေါ်သို့လာ ရောက်ဆုပ်ကိုင်လိုက်သဖြင့်ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထသွားမိသည်ကလည်းတကြောင်းမို့မြန်မြန်ပြီးရင်လဲပြီးပါစေတော့ဟုစိတ်ထဲမှရည်ရွယ်ပြီးသူမ၏လက်နှစ်ဖက်ကိုဘေးသို့အသာချထားလိုက်သည်။မကြာမှီနှင်းအိပြု၏ခန္ဓာကိုယ်အပေါ် ပိုင်းမှာဗလာကျင်းသွားတော့သည်။ ဖယောင်းတိုင်မီးမှိန်မှိန်အောက်တွင်ဖြူဖွေးဝင်းပလျက်လက်တဆုပ်မကရှိသော၊ တောင်ပူစာပမာနို့နှစ်လုံးမှာတုန်တုန်တုန်တုန်ဖြင့်ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုအခါဆရာဒေဝသည်တဏှာခိုးများလျှံတက်လာသည့်မျက်လုံးများဖြင့်ဒါကိုပဲစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ထောင်ထနေသောရှမ်းဘောင်းဘီအောက်မှလီးကြီးမှာလည်းတဆတ်ဆတ်ဖြင့်ရုန်းကန်ရင်းပုတ်သင်ညိုခေါင်းလိုထောင်ထလာသည်။လင်ရဘူးသူဖြစ်သော်လည်းနှင်းအိပြု၏နို့နှစ်လုံးမှာပျော့အိတွဲကျနေခြင်းမရှိပါချေ။အရွယ်ကလည်းငယ်သေးသဖြင့်အပျိုလေးများနို့အုံလိုအထိရက်မကိုင်ရက်ဖြစ်လောက်အောင်ဝိုင်းစက်လှပနေသည်။နီရဲသောနို့သီးခေါင်းကလေးနှစ်ခုမှာအသားထဲမြုပ်ဝင်နေသည်။အကြောလေး များမှာစိမ်းလဲ့၍ဖြူဝင်းသောနို့အုံအိအိကြီးများပေါ်တွင် ကျောက်စက်ပမာယှက်ဖြာနေ၏။ဆရာဒေဝကထိုနို့အုံလှလှလေးနှစ်ဖက်ကို ဆေးလူးပေးသည်ဆိုကာရေရေလည်လည်ပွတ်သပ်ပေးနေတော့သည်။

‘အဟင့် ဟင်းဟင်း ဆရာ ဆရာရယ် အို အဟင့်’

အောက်မှနေ၍ဆရာဒေဝလုပ်သမျှကိုငြိမ်ခံနေရရှာသောနှင်းအိပြုကလေးခမျာတအင့်အင့်ဖြင့်ကော့လိန်လန်ပြန်လာသည်။သူမ၏နို့နှစ်လုံးကိုပယ်ပယ်နယ်နယ်ကိုင်တွယ်ခြင်းခံနေရသဖြင့်လည်းစိတ်ထဲတွင်မရိုးမရွဖြင့်ဘာလိုလိုတမျိုး ကြီးဖြစ်လို့လာရ၏။လင်ယောက်ျားဖြင့်ကင်းကွာနေခဲ့ရသည်မှာကြာပြီဖြစ်သောကြောင့် ယခုလိုတခြားသော ယောက်ျားသားတဦး၏ကိုင်တွယ်ခြင်းကိုနပူးတွေ့ဒူးတွေ့ခံလိုက်ရလေရာသူမ၏ စောက်ပတ်အတွင်းမှရွစိရွစိဖြင့်ကလိကလိဖြစ်လာသည်။လုံးတစ်တင်းရင်းသောပေါင်နှစ်ချောင်းကိုကားလိုက်စုလိုက်လုပ်နေမိရာထမီကလေးမှာပေါင်ခ လယ်သို့တိုင်လန်တက်လာသဖြင့်ဖြူဖွေးသောပေါင်တံနှင့် ခြေသလုံးသားကစ်ကစ်ကလေးများက အတိုင်းသားပေါ် လွင်နေပြန်သည်။ထမီမှာခါးလည်တွင်ပြေလျော့နေသော်လည်း ဆီးခုံနှင့်ဝမ်းပိုက်သားလေးကိုဖုံးကွယ်ထားနိုင်သေးသည်။

‘မပြီးသေးဘူးလားဆရာရယ်၊ဘယ်လိုများလုပ်နေတာလဲ၊ဆရာရယ်၊သူများမနေတတ်တော့ဘူးကွယ်’

နှုရှုံ့ဖိုးစိုနေသည့်နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာမှမပွင့်တပွင့်စကားသံကလေးတွေထွက်ပေါ်လာ၏။ငုံ၍နမ်းလိုက်ချင်စရာကောင်းလှသောနှင်းအိပြုံး၏မျက်နှာလှလှကလေးကိုတစိမ့်စိမ့်ကြည့်ရင်းဆရာဒေဝသည်တံထွေးကိုသာတွင်တွင်မြိုချနေရသည်။သူ၏စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ထားရတာရင်မောလှပါဘိ။

‘ငြိမ်ငြိမ်ကလေးခံနေနော် နှင်းအိပြုံး ဆရာအင်းရေးတော့မယ်’

ပြောပြောဆိုဆိုဆရာဒေဝသည်လက်ထဲရှိငွေပြားကလေးကိုနှင်းအိပြုံး၏ဘယ်ဘက်နို့အုံမို့မို့ကလေးပေါ်သို့တင်၍ညာလက်ဖြင့်အင်းရေးတော့သည်။နှင်းအိပြုံးမှာရင်တထိတ်ထိတ်ခုန်နေသည်။သူ့လက်ကြီးတွေကလည်းသူများနို့ပေါ် မှာပိုင်းစိုးပိုင်နင်းနဲ့၊တခါတခါသူ့လက်ချောင်းတွေကနို့သီးခေါင်းကလေးကိုလာထိသည်။ နှင်းအိပြုံး၏နို့ကြီးကလှုပ်နေသဖြင့်ငြိမ်နေရန်လက်ချောင်းကလေးများဖြင့်နို့သီးခေါင်းကိုညှပ်ဆွဲ၍လက်တဘက်ဖြင့်ထိန်းကိုင်ထားပြီး၊ကျန်လက်တဘက်ဖြင့်အင်းရေးနေသည်။ဒီတော့လည်းအသာထဲမြုပ်ဝင်နေသည့်ပတ္တမြားခဲလေးတွေကဆူကြွ၍ထောင်ထလာရသည်။ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ်နှင်းအိပြုံးတယောက်မျက်စိကိုစုံမှိတ်ကာကြိတ်မှိတ်သီးခံနေရှာသည်။

‘ဒီလက်ဖွဲ့ကဖေါင်ကပ်လက်ဖွဲ့ခေါ်တယ်နှင်းအိပြုံးရဲ့၊သူကိုလိပ်ယူတဲ့အခါမှာဆရာလျှာနဲ့လိပ်ယူရမှာဖြစ်တယ်၊နောက်ပြီးဆရာ့ပါးစပ်ထဲကဒီလက်ဖွဲ့ကိုအနှင်းကလဲပါးစပ်ပဲပြန်ယူရမှာ’

လက်ဖွဲ့ထိုးနေရင်းကဆရာဒေဝတယောက်ပေါင်ကပ်အင်းအကြောင်း၊လုပ်နည်းကိုင်နည်းများကိုရှင်းပြနေ၏။

နှင်းအိပြုံးသည်ခံသာခံနေရသော်လည်း၊ဒီအလုပ်ကိုလုပ်မိတာမှားနေပြီလားဟုစိတ်ထဲတွင်ဝေခွဲမရဖြစ်နေရသည်။ ‘အို ပေါက်တဲ့နဖူးမထူးပါဘူးလေ။ငါ့အကျိုးအတွက်မဟုတ်လား၊ဆရာကလည်းသူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့လုပ်ရတာနေမှာပေါ့’ ဟုတွေးရင်းသူမ၏စိတ်ဝယ်ဖြေသိမ့်ရင်းငြိမ်ခံနေမိသည်။

တခါတရံဆရာဒေဝသည်နှင်းအိပြုံး၏နို့အုံအိအိလေးကိုမဆီမဆိုင်လက်ဝါးကြီးဖြင့်အုပ်ကိုင်ဖြစ်ညှစ်ကြည့်သည်။ ခတ်ဖွဖွကလေးဆုပ်နယ်ပေးသည်။ ထိုအခါနှင်းအိပြုံးမှာအနည်းငယ်တွန့်သွားသည်။ ဆရာဒေဝကထောင်ထနေသောနို့သီးခေါင်းကလေးများကိုလက်မဖြင့်ဖိ၍လိမ့်ချေကြည့်ရာအောက်မှနှင်းအိပြုံးမှာရင်ပတ်ကလေးကော့ပျံလားပြီးအသက်ရှူမမှန်ဘဲတအင်းအင်းဖြစ်သွားသည်။ အင်းရေးပြီးသောအခါတွင်မတော့ ဆရာဒေဝကသူမ၏နို့ပေါ်ရှိပါးလွှာသောငွေပြားကလေးကိုငုံခဲ၍လျှာဖြင့်အသာလိပ်ယူသည်။ ထိုအခါနို့စို့သလိုဖြစ်သွားရတော့သည်။သူ၏လျှာကြီးက နှင်းအိပြုံး၏နို့သီးခေါင်းချွန်ချွန်ကလေးကိုစုပ်၍ ယက်ပေးသလိုဖြစ်နေရတော့သည်။အင်းချပ်ကလဲတော်တော်နှင့်လိပ်မရချေ။သူ၏အာခေါင်ကြီးဖြင့်နို့အုံတခုလုံးလိုလိုကိုငုံလိုက်သောအခါ၊နို့သီးခေါင်းကလေးပါသူ့ခံတွင်းထဲရောက်သွား၏။လျှာကြမ်းကြမ်းကလဲနို့သီးနုနုကိုပွတ်တိုက်ပြန်သဖြင့်နှင်းအိပြုံးရင်ထဲဝယ်ယားကျိကျိဖြင့်။ဆရာဒေဝ၏လက်တဘက်ကနှင်းအိပြုံး၏ကျန်လွတ်နေသောနို့တလုံးပေါ်သို့အုပ်မိုးကိုင်တွယ်ထားရင်းနို့သီးခေါင်းကလေးကိုလက်ညှိုး၊လက်မဖြင့်ညှပ်ဆွဲကာကလိ၍ပွတ်ချေပေးနေ၏။ ဆရာဒေဝသည် အချိန်အတော်ကြာမျှနှင်းအိပြုံး၏နို့ကိုငုံစို့နေသည်။ပြွတ်ကနဲ ကျွတ်ကနဲ နို့စို့သည့်အသံများက သော်ကမြိုင်ဧည့်ခန်းတွင်းဝယ်မတိုးမကျယ်ပျံ့လွင့်လျက်။

‘အဟင့် ဆရာရယ် လက်ဖွဲ့ကလည်းလိပ့်လို့မပြီးသေးဘူးလား ဆရာရယ်၊ အနှင်းရင်ထဲမှာယားကျိကျိကြီးအခံရခက်လို့ပါ၊ မြန်မြန်လုပ်ပါနော်’

ဆရာဒေဝကဘာမှပြန်မပြောနိုင်အားပါ။နှင်းအိပြုံ၏နို့ကိုသာသဲကြီးမဲကြီးအငန်းမရစို့နေ၏။ အောက်မှ ခံနေရသော နှင်းအိပြုံမှာရင်ပတ်ကလေးများကော့ကာကော့ကာဖြင့်ဆရာဒေဝ၏ခေါင်းကိုကိုင်ကာဆံပင်များကိုပွတ်သပ်ပေးရင်း။

'အို တော်ပါတော့ဆရာရယ် သူများတမျိုးကြီးဖြစ်လာပြီး'

ကောင်မလေးမဲတောင်းပန်မှဆရာဒေဝသည်သူ့ပါးစပ်ကြီးကိုပြွတ်ကနဲ ခွာလိုက်ပြီးလက်ဖွဲ့ကလေးကို ခံတွင်း၌ငုံလိုက်လျက်သူမ၏မျက်နှာကြီကိုနှင်းအိပြုံ၏နို့ပေါ်မှအသာကြွ၍ခွာလိုက်၏။ ဒါတောင် သူ့မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးတွေကနှင်းအိပြုံရင်သားနုနုတွေကိုပွတ်တိုက်ကြည်စယ်သွားသေးသည်။

'အင်း အဟင်း ယားလိုက်တာကွယ် ပြီးပြီလားဆရာ'

'ပြီးပါပြီအိပြုံရယ် ကဲထပြီးဆရာ့ပါးစပ်ထဲကလက်ဖွဲ့ကိုအနှင်းပါစပ်နဲ့တေ့ပြီးယူပေတော့'

'ရှင်'

'ဆရာပြောတာနားလည်ပါတယ်နော်'

'အော် ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့'

နှင်းအိပြုံမည်းမိတော့၊သူမ၏ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှရာဂပိုးများမှာဆရာဒေဝ၏ဆွပေးထားသဖြင့်ရှနေပြီမဟုတ်လား။ နှုးနှပ်ရာတွင်ကြွမ်းကျင်လှသောဆရာဒေဝကနှင်းအိပြုံ၏ကာမခလုပ်များကိုတခုခြင်း၊တခုခြင်း ဖြုတ်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့စော စောကသောက်ထားသောဆေးအရှိန်ကလည်း အမြင့်ဆုံးဒီဂရီသို့တက်လာပြီ၊ ဒီလိုမှောင်မိုက်တဲ့ ညမျိုးမှာနူးညံ့တဲ့မိန်းမသားနဲ့သန်မာတဲ့ ယောကျ်ားကြီးနှစ်ယောက်ထဲ၊နေရာကလည်းတိတ်ဆိတ်လှသည်။

ဆရာဒေဝသည်နှင်းအိပြုံ၏စွင့်ကားတင်းအိသောတင်သားကြီးများကိုလည်းပွတ်သပ်ဆုပ်နယ်ပေး၏။တခါတခါသူ့လက်ချောင်းများကသူမ၏ဖင်အကွဲကြောင်းကြားထဲသို့ထမိပေါ်မှနှိုက်၍ပွတ်ဆွဲထည့်ကာပွတ်ဆွဲပေးနေပြန်သဖြင့် လက်ချောင်းကလေးများကဖင်ကြားမှတဆင့် ပေါင်ရင်းခွဆုံရှိမို့ဖေါင်းသောစောက်ပတ် နှုတ်ခမ်းဝသို့တိုင်တချက်တချက်ရောက်ရှိလာသည်။ဒီတော့လည်းနှင်းအိပြုံတယောက်တွန့်ကနဲ၊တွန့်ကနဲထွန့်ထွန့်လူးနေရတာပေါ့ကွယ်။ဆရာဒေဝသည်နုထွေးလှပသည့်မုဆိုးမလေးနှင်းအိပြုံကိုအားရပါးရဖက်ကာဖွတ်ဖွတ်ညက်ညက်ကြေအောင်ကိုင်တွယ် ရင်း၊တဝကြီးနမ်းစုပ် ပြီးနောက်ပါးစပ်ခြင်းတေ့ထားရာမှ၊ 'ပြွတ် ကျွတ်' ဆိုပြီးအသံမြည်အောင်ခွာလိုက်ပြန်သည်။ထိုအခါတွင်မတော့သူ့ပါးစပ်ထဲမှလက်ဖွဲ့ကလေးမှာနှင်းအိပြုံပါးစပ်ထဲသို့ ရောက်သွားချေတော့သည်။ ရောက်ရမှာပေါ့နမ်းလို့ဝမှ၊နှုတ်ခမ်းခြင်းတေ့စုတ်လို့အားရမှ၊ သူ့ပါးစောင်တွင်ကပ်ဝှက် ထားသောလက်ဖွဲ့ကလေးကိုသူကိုယ်တိုင်လျှာကြီးဖြင့်ကောင်မလေးပါးစပ်ထဲသို့ ထိုးသွင်းကာထည့်ပေးလိုက်တော့သည်၊

ထို့နောက်မျက်နှာချင်းခွာလိုက်ပြန်ကာမိန်းမလှလေး၏ပါးပြင်မို့မို့ကိုတချက်မျှမွှေးကြူလိုက်လေသည်ခုတော့ ကျောချမှခါးပြမှန်းသိရပြီ၊သူမကိုဆရာဒေဝကဘာသဘောနှင့်ဘာတွေလုပ်နေသည်ကိုနားလည်ခဲ့ရပြီ၊ကြည့်လေခုထိသူ့လက် ကြီးတွေကသူများကိုဖက်ထားတုန်းဘဲ၊ နောက်ပြီးသူ့ဘောင်းဘီအောက်ပေါင်ခြံထဲက အချောင်းကြီးကလည်းထောင်မတ်နေလိုက်တာ၊နဲတာကြီးမဟုတ်ဖူး၊သူမ၏ယောကျ်ားဦးကောင်းကံထက်တောင်ကြီးလိမ့်အုံးမယ်ထင်ရဲ့၊အဲဒါကြီးကလည်းသူများရဲ့ဖင်နဲ့ပေါင် ကြားတွေကိုလာ လာထောက်နေလိုက်တာ၊ အို အသဲယားစရာကြီးပါပဲလေ။ နှင်းအိပြုံတယေက် အသဲထဲမှအေးကနဲ အေးကနဲဖြစ်သွားရသည်။

'အို လွတ်ပါအုံးဆရာ သူများအသက်ရှုကြပ်လှပြီ ဆရာလက်ကြီးတွေကလဲနန်နဲလောက်လျော့ ပါအုံးလားကွယ်'

နှင်းအိပြုံကအမူပိုပိုမြူချိုချိုဖြင့်ညုချွဲချွဲလေးပြောလိုက်သည်။သူမကိုယ်တိုင်ကလည်းဆရာဒေဝရင်ခွင်ထဲတွင် မှီလို့ နေမိပါကကော ။ဆရာဒေဝကသူမ၏ပြုံဖွေးကျော့ရှင်းသောလည်တိုင်နုနုကလေးကို သူ့နှုတ်ခမ်းမွေး ထူလပြစ်ပါးစပ်ကြီးဖြင့်တအားနမ်းစုတ်လိုက်ရာ၊သွေးချေဉသွားအောင်ပင်အရာထင်ကျန်ခဲ့လေသည်။

'မပြီးသေးဘူးအနှင်းရဲ့ နောက်တမျိုးလုပ်ဖို့ကျန်သေးတယ်'

'ဘာများလဲ ဆရာရယ်'

'တိုက်လှောင်ကွမ်းသီးလေ၊ အဲဒါက အနှင်းရဲ့ဟိုဟာထဲကိုဆရာကိုယ်တိုင်ထည့်ပေးရမှာ'

အဲလုပ်ပြန်ပြီတမျိုး သူပြုသမျှနုရတော့မဲ့နှင်းအိပြုံကလေးဖြစ်နေပါပြီကော။

'အို ဆရာကလဲကွယ် သူများမလုပ်ရဲဘူး ရှက်တယ်'

'မရှက်ပါနဲ့တော့ အနှင်းလေးရယ်
အနှင်းရဲ့တကိုယ်လုံးဆရာကိုယ်တိုင်ကိုင်တွယ်ယူနေပြီးပဲဟာဆရာ့ကိုအနှင်းရဲ့လင်ယောက်ျားလိုသဘောထား လိုက်စမ်းပါကွယ်'

နှင်းအိပြုံသက်ပျင်းကလေးကကိုမသိမသာချမိသည်။မတတ်နိုင်တော့အစကထဲကမနိုင်သည့်ဇာတ်ကိုကခဲ့မိပြီ ဘဲလေ။ဒီတော့ဆက်ပြီးစခန်းသွားရုံသာရှိတော့တာပေါ့။နောက်ပြီးသူမကိုယ်တိုင်ကလည်းဖီလင်တွေလာနေပြီ။ ထို့ကြောင့် ရှက်ရှက်နှင့်ပင်ဆရာဒေဝရင်ခွင်ထဲမျက်နှာကလေးဝှက်ကာအသာပြန်၍တိုးဝင်လိုက်တော့သည်။

လာပေပြီဆရာဒေဝ၏လက်ကြီးကနှင်းအိပြုံ၏ပေါင်ကြားထဲသို့ထမီအပေါ်မှအုပ်ကိုင်ထားသည်။သူမ၏ ပေါင်ခြံအတွင်းသားကလေးကိုအသာထိုးနှိုက်၍ကိုင်တွယ်ပွတ်သပ်ပေး၏။ဆရာဒေဝသည်အားနေသော လက်ချောင်းကလေး များဖြင့်နှင်းအိပြုံ၏မို့ဖေါင်းသောစောက်ပတ်ခုံးခုံးကလေးကိုကလိနေ၏။ စောက်ပတ် နှုတ်ခမ်းဝတွင် အရေကြည်က များစိုရွှဲချွဲကျိနေကြောင်းစမ်းသပ်တွေ့ရှိရသည်။ ကျန်လက်တဖက်ကမူ နှင်းအိပြုံ၏ပေါင်ရင်းခလယ်သို့တိုင်လန်တက နေသာထမီအောက်နားစကိုတဖြည်းဖြည်းအပေါ်သို့မ၍ လှန်တင်လိုက်သည်။ထမီစကလေးကအပေါ်သို့တရွေ့ရွေ့ တက်လာ၍နှင်းအိပြုံ၏အဖွေးသားအဝင်းသားဖြင့် ပေါင်တံဖွေးဖွေးကြီးများကတဖြေးဖြေးပေါ်၍လာသည်။အတန် ကြာလျှင်သူမ၏ပေါင်ရင်းခွဆုံကြား ဆီးစပ်အောက်မှ မို့ဖေါင်း၍အက်ကြောင်းကလေးထင်နေသောဖါးကုံညင်း သဏ္ဍာန်စောက်ဖုတ်ကလေးကို ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်အောင်ဝယ်အကွင်းလိုက်တွေ့မြင်ရတော့သည်။

နှင်းအိပြုံ၏စောက်ဖုတ်မှာခုံးမို့ဖေါင်းကြွလျက်ရှိပြီးအမွေးနုစိမ်းကလေးများယုက်သန်းလို့နေသည်၊အလယ်အ ကွဲကြောင်းကလေးမှာမဟတတဟဖြင့်စောက်စေ့ကလေးမှာ အလယ်အကွဲကြောင်းအတွင်း ငုတ်လျှိုး၍ နေသည်။ ထိုအရာကိုမြင်ရဘော့ဆရာဒေဝလီးကြီးမှာပိုမို၍ထောင်ကြွလာရပြီး။ မတောင်သထက် မာတောင်လာရာနှင်းအိပြုံ၏တင်ပါးကြီးကိုခွ၍ထိုင်ထားသဖြင့်သူမ၏ဖင်ကြီးကိုလာ၍ထိုမိနေသည်။နှင်းအိပြုံက ဆရာဒေဝကိုပြန်၍ဖက်ထားလိုက်သည်။နှင်းအိပြုံ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင်ထမီကလေးတထည်သာခါးလည်တွင် ရောက်ရှိနေပြီး၊အပေါ်ပိုင်းရော၊အောက်ပိုင်းပါကိုယ်လုံးတီးဗလာကျင်းနေတော့သည်။လှပဖွံ့ဖြိုးသောခန္ဓာကိုယ် လေးမှာမီးမှိန်မှိန်တွင်ဝင်ပလျှက်။ဆရာဒေဝကတဆင့် တက်၍နှင်းအိပြုံ၏စောက်ပတ်ကလေးကို လက်ဝါးကြီးဖြင့်အုပ်ကိုင်၍ အသားချင်းထိကာပွတ်ပေးနေပြန်သည်။ နှင်းအိပြုံ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ တလူးလူးတလွန့်လွန့်ဖြင့် မသိမသာလှုပ်ရှားလာသည်။ ဆရာဒေဝကသူ၏လက်ချောင်းများကို နှင်းအိပြုံ၏

စောက်ပတ်အကွဲဝတွင်းသို့နှိုက်၍မွှေနှောက်ကြည့်ရာတွင်စောက်ရည်ကြည်များရွှဲအိုင်စိုစွတ်လျက်ရှိကြောင်းသိလိုက်ရ၏။တဖန်လက်ညှိုးဖြင့်စောက်စေ့ကလေးကိုဖိပွတ်ကြည့်ရာ၊စောက်စေ့ကလေးမှာတစတစမာလာလေသည်။နှင်းအိပြုံသည်သူမ၏ပေါင်တံကြီးများကိုဘေးနှစ်ဖက်သို့အလိုအလျောက်ကားပေးမိလျက်သားဖြစ်သွားပြီး၊ဖင်ကြီးကိုပါကြွမ်းပြင်နှင့်လွတ်အောင်ကြွလျက်မြှောက်ပေးမိလိုက်သည်။

ဤတွင်မနေနိုင်တော့သောဆရာဒေဝသည်အကြံရလာပြီး၊ရှမ်းဘောင်းဘီကြီးကိုချွတ်ချလိုက်ပေတော့သည်။ထိုအခါဆရာဒေဝ၏ပေါင်ကြားမှငေါက်တောက်ကြီးထောင်မတ်နေသောလီးကြီးကနှင်းအိပြုံ၏မျက်နှာနားတွင်ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြင့်။လီးကြီးကကြီးမားလိုက်သည်မှာအလျားတထွာခန့်ရှိပေလိမ့်မည်။ လုံးပတ်ကလည်းလက်ကောက်ဝတ်ခန့်တုတ်ခိုင်ပြီး၊ထိပ်ဖျားကအော်လန်ဒစ်ပြဲလီးတံဒစ်ကြီးမှာငါးရံ့ခေါင်းကြီးအလားပြူလန်ပွင့်အာလျက်တင်းပြောင်နီရဲ နေ၏။နှင်းအိပြုံကလီးကြီးကိုမြင်တော့လန့်သွားသည်။ပြီးတော့ကြောက်လာသည်။ဆရာဒေဝကမတ်တတ်၊နှင်းအိပြုံကထိုင်လျှက်နှစ်ယောက်စလုံးအဝတ်အစားတွေကအပြည့်အစုံမရှိကြတော့။ဆရာဒေဝပေါင်တန်နှင့်ခြေသလုံးများတွင်အမွှေးကြမ်းကြမ်းမဲမဲများကကောက်ကွေးစွာထူပိန်းလျက်၊ထောင်နေသောလီးကြီး၏ အရင်းဆီးစပ်တွင်လည်းအမွှေးများကကောက်ကွေးထူပိန်းစွားတောထနေသည်။

ဆရာဒေဝသည်သူ၏ဒုံးပျံကြီးအလားကြီးမားလှသောလိင်ချောင်းကြီးကိုနှင်းအိပြုံ၏မျက်နှာနားသို့ထိုးကပ်လိုက်ပြီး၊ ‘အနှင်းပါးစပ်ထဲကလက်ဖွဲ့ကလေးကိုဆရာ့လီးကြီး ပေါ်ငုံပြီးတင်ပေးရလိမ့်မယ်၊လုပ်နိုင်ပါမလားဟင်’

‘ရှင် ဖြစ် ဖြစ်ပါမလားဆရာရယ်’

‘ဖြစ်ပါတယ်အနှင်းရဲ့ဆရာကလဲတိုက်လှောင်ကွမ်းသီးကိုအနှင်းရဲ့စောက်ဖုတ်ထဲကိုဆရာ့ပါးစပ်နဲ့ငုံပြီးထည့်ပေးရမှာပါ’

‘ရှင်’

နှင်းအိပြုံနားမလည်တော့ပါ၊ဆရာဒေဝလီးကြီးကသူမ၏မျက်နှာရှေ့တွင်ကြောက်စရာကြောင်းလောက်အောင်ပြူးပြဲနေတော့၏။ဆရာဒေဝကဒူးထောက်ပြီးသူမလီးကြီးကိုနှင်းအိပြုံ၏မျက်နှာနားသို့ပိုမိုကပ်ပေး၏။

‘ဆရာ့လီးကြီးကိုကိုင်ထားစမ်းပါအနှင်းရယ် တယမ်းမယ်းနဲ့မငြိမ်ဘူးဖြစ်နေတယ်’

နှင်းအိပြုံသည်ဆရာဒေဝ၏ကြီးမားထွားကြိုင်းလှသောလီးတန်အချောင်းကြီးကိုသူမ၏ဖေါ့ဖယောင်းသဖွယ်ပျော့ ပြောင်းလှလက်ချောင်းကလေးများနှင့်အသာမရဲတရဲဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ လက်ဖဝါးနုနုကလေး၏အတွေ့ထိကြောင့်လီးကြီးမှာဆတ်ကနဲ၊ဆတ်ကနဲခုန်လာသည်။သူမ၏စောက်ဖုတ်ထဲမှလည်းယားကျိကျိဖြစ်လို့လာသည်။ဒါကြီးနဲ့သူမဟာလေးထဲသို့ထိုးသွင်းအလိုးခံကြည့်ချင်စိတ်များဖြစ်ပေါ်လာသည်။

‘ဒီလိုလုပ်ရအောင်လားအနှင်း အနှင်းလဲဆရာလီးကိုငုံလို့ရအောင်၊ ဆရာကလည်းဟောဒီကွမ်းသီးကိုအနှင်းရဲ့စောက်ပတ်ထဲကိုပါးစပ်နဲ့သွင်းပေးလို့ရအောင်အသာလှဲအိပ်လိုက်၊ဆရာပြမယ်’ ဟုတ်ပေသားပဲ၊ဆရာမပြင်ပဖုတ်တောင်နည်းမကျဆိုပဲလေ၊နှင်းအိပြုံအဖို့သူမယောက်ျားနဲ့သာ ဆက်ဆံခဲ့ဘူးသည်။ ဒါမျိုးကတခါမှမလုပ်ခဲ့ဘူးသောအတွေ့အကြုံသစ်။ နှင်းအိပြုံစမ်းသပ်ကြည့်ချင်မိသည်။ဆရာဒေဝ၏အလိုးကိုလည်းခံကြည့်ရန်တောင်းတမိလေသည်။ဒီတော့ဘာမျှပြန်မပြောဘဲအသာပက်လက်စောင်းစောင်းကလေးလှဲအိပ်ပေးလိုက်သည်။ဆရာဒေဝကနှင်းအိပြုံမျက်နှာကိုခွလျက်သူမနှင့် ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန်အနေအထားမျိုးဖြစ်အောင်မှောက်၍လှဲလိုက်သည်။သူမမျက်နှာကြီးကနှင်းအိပြုံ၏ပေါင်နှစ်လုံးကြားစောက်ဖုတ်

ကလေးရှိသည့်နေရာကိုတဲ့တဲ့ကြီး၊နှင်းအိပြုံကဆရာဒေဝ၏ခေါင်းကိုခွလျှက်သား၊နှင်းအိပြုံကချက်ချင်းပေါင်ကားပေးလိုက်မိ၏။

'ကန်တော့နော် ဆရာ အနှင်းရဲကြီးမှာစို့လို့'

'ရပါတယ်'

နေသားအကျဖြစ်သွားသောအခါဆရာဒေဝက 'ကဲ အနှင်း ဆရာ့လီးကိုငုံပေတော့၊လက်ဖွဲ့ကိုထွေးမထုတ်ရဘူးနော် ဆရာအချက်ပေးလိုက်မှ၊ဆရာ့လီးပေါ်တင်ပေးရမယ်သိလား'

'ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ'

လုပ်ငန်းစကြပြီ၊ဆရာဒေဝသည်နှင်းအိပြုံ၏တင်းအိပြုံဖွေးနေသောပေါင်တန်နှစ်ချောင်းကိုဆွဲ၍ဖြဲထားလိုက်ပြီးဖင် ဖြူဖြူအိအိကြီးနှစ်လုံးကိုလက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ဆွဲကာဖြဲထားလိုက်၏။ ပြီးတော့ခပ်ပြပြကလေးထွက်ပေါ်လာသည့် စောက်ပတ်ကလေးကိုသူ့ပါးစပ်ကြီးဖြင့်တေ့ကာငုံစုပ်လိုက်သည်။ နှင်းအိပြုံကော့သွား၏။ စောက်ပတ်အဝတွင်စိုရွှဲနေအောင်တစိမ့်စိမ့်ယိုစီးနေသောစောက်ရည်ကြည်များကဆရာဒေဝ၏ပါးစပ်ထဲသို့ဝင်ကုန်ပြီ။ဆရာဒေဝသည်ဒါကိုအထူးအရသာတွေ့သည်ထင်သည်။ငံကျိကျိအရည်များကိုမရွံမရှာမြို့ချလိုက်ပြီးနှင်းအိပြုံ၏စောက်စေ့ကလေးကိုလျှာကြီးဖြင့်ကုန်းပြီးလျှက်နေလေတော့သည်။

'ပြွတ် ပြွတ် ပြွတ် ပလပ်'

နှင်းအိပြုံမှာလည်းစောက်ပတ်ကိုဆရာဒေဝကယက်စုပ်ပေးခြင်းခံနေရသဖြင့်တမျိုးကောင်းသောအရသာတွေ့သွားကာ၊သူမ၏ဖင်ကြီးကိုဖြကာမြှောက်ကြွ၍ကော့ကော့လာပြီးခံနေမိသည်။ပြီးတော့လည်းသူမကိုင်ထားသည့်ဆရာ ဒေဝ၏လီးဒစ်ထိပ်ခေါင်းကြီးကိုနူတ်ခမ်းသားနှစ်လွှာဖြင့်အသာငုံ၍တပြွတ်ပြွတ်လုပ်နေပြန်သည်။ ဆရာဒေဝသည်နှင်းအိပြုံ၏စောက်ပတ်ကိုယက်နေရာမှသူမ၏စောက်ပတ်အမြှောင်းကွဲထဲသို့အတော်နက်သည့်တိုင်အောင်လျှာကြီးကို ထိုးသွင်း၍မွှေနှောက်နေ၏။

နှင်းအိပြုံ၏ရင်ထဲမှာကျလိကျလိဖြစ်သွား၏။သူမ၏ပါးစပ်ထဲတွင်မဆန့်မပြငုံထားသောဆ ရာဒေဝ၏လီးချောင်းကြီးကို အာခေါင်ထဲသို့ရောက်အောင်တအားပင်စုပ်ယူမိသည်။သူမ၏ဖင်ကြီးနှစ်ခြမ်းကိုလည်းကြမ်းပြင်နှင့်လွတ်ပြီးကြွသွားအောင်ဖြကားကော့မြှောက်ပေးနေမိသည်။

လီးစုပ်နေသောနှင်းအိပြုံ၏နွေးစွတ်သောအာငွေ့ကလေးကြောင့်ဆရာဒေဝ၏လီးကြီးမှာမာကြောသထက်မာကြောလာပြီးပါးစပ်ထဲတွင်မဆန့်တော့ချေ။ဆရာဒေဝကသူ၏လီးကြီးကိုနှင်းအိပြုံ၏ပါးစပ်တွင်းသို့ပိုမိုဝင်အောင်ကော့၍ထိုးသွင်းလိုက်၏။နှင်းအိပြုံ၏အောက်ပိုင်းရှိပူနွေးသောစောက်ဖုတ်ကလေးကိုလည်းအားရပါးရလျှက်နေ၏။လျှာကြီးဖြင့်အကွဲကြောင်းတလျှောက်ပွတ်ဆွဲကာ၊စောက်စေ့ချွန်ချွန်ကလေးကိုဖိ၍ကလိပြန်သည်။နှင်းအိပြုံသည်တွန့်တွန့်သွားရပြီး၊ဆရာဒေဝ၏လီးကိုအားရပါးရစုပ်နေသည်။လဥကြီးကသူမ၏နှာဝတွင်တယမ်းယမ်းတခါခါလုပ်၍။နှင်းအိပြုံသည်ဆရာဒေဝ၏လီးကြီးကိုပါးစပ်မှချွတ်လိုက်ပြီးဒစ်ပြားကြီးပတ်တ်လည်ကိုနို့အေးချောင်းစုပ်သလိုလျှာဖြင့်လျှက်လိုက်၊လီးချောင်းလုံးကိုငုံ၍စုပ်လိုက်ဖြင့်အတွေ့အကြုံသက်ကိုစမ်းသပ်ကြည့်နေမိလေတော့သည်။

'ပြွတ် စွတ် ပလွတ်။ ပြွတ် ပလွတ် စွိ'

သူတို့နှစ်ယောက်ဆစ်စတီနိုင်းခေါ် ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန်ပုံစံဖြင့်လီးစုပ်၊စောက်ပတ်ယက်နေသောအသံများကသောက မြိုင်အိမ်ကြီး၏အပေါ် ထပ်ညည့်ခန်းတွင်ပျံလွင့်လျက်။

အမှောင် အပြင်ဘက်မှာတော့မှောင်နဲ့မဲမဲ၊အပြင်ဘက်ကအမှောင်ထက်ဆရာဒေဝ၏အမှောင်ကပို ၍မှောင်သည်။ ဆရာဒေဝရင်ထဲမှာကကာမအမှောင်၊ရာဂအမှောင်၊ရမ္မက်ဇော်အမှောင်ပါတည်း။ ဒီအမှောင်တွေကဆရာဒေဝကိုကြီးစိုးမင်းမူထားသဖြင့်ဆရာဒေဝဘာမျှမမြင်နိုင်တော့။ထိုနည်းတူ နှင်းအိပြုံကိုလည်း အမှောင်ကဝါးမြိုပြစ်လိုက်သည်။ထိုအမှောင်ကားအမိုက်မှောင်။နှင်းအိပြုံမှာ အမှောင်မှန်းသိလျက်နဲ့ပင်ဇွတ်တိုးဝင် နေမိသည်။ နှင်းအိပြုံသည်ဆရာဒေဝတိုက်ထားသော ဆေးအရှိန်ကြောင့်၄င်း၊ သူမကိုယ်တိုင်ကာမဆန္ဒတွေတက်လာသည်ကတကြောင်းကြောင့် ဆရာဒေဝ ပြုသမျှနုနေသည်။ဆရာဒေဝလုပ်သမျှခံနေမိတော့သည်။မိုးတွေကလည်းရွာနေသည်၊သို့ပေမဲ့ကျို့တို့ကျဲတဲခတ် ဖွဲဖွဲကလေး။ဆရာဒေဝနှင့်နှင်းအိပြုံတို့လည်းတဏှာမိုးတွေရွာပြီးတဏှာခိုးတွေဝေနေပြီ။သူတို့ နှစ်ယောက် သောကမြိုင်အပေါ် ထပ်ညှိ့ခန်းကြီးဝယ်လွတ်လပ်စွာဖြင့်ထင်တိုင်းကြဲကုန်ကြပြီ။စောစောက နှစ်ယောက်သား ဖဲခေါ် ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန်ပုံစံဖြင့်လီးစုတ်၊စောက်ဖုတ်ယက်လုပ်နေကြသည်မှာ အားလိုအားမရဖြစ်လာပြီး၊ လိုးကြခံကြရန်တာစူလိုက်ကြသည်။

နှင်းအိပြုံ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် တွင်အဝတ်အစားဟူ၍လည်းခါးလည်အထိတက်နေသောထမီကလေး နှင့်နို့နှစ်လုံး စလုံးပေါ် အောင်အပေါ် သို့လှန်တင်ထားသောဘရာဇီယာလေးသာရှိတော့၏၊ ဆရာဒေဝမှာလည်း အပေါ် ပိုင်း၌အင်္ကျီရှိ၏အောက်ပိုင်းဗလာကျင်းနေသည်။ကော်ဇောပေါ် တွင်ပက်လက်ကလေးဖြစ်နေသောနှင်းအိ ပြုံသည်ပေါင်တချောင်းဆန့်ကာဒူးတဖက်ထောင်ထား၏။အောက်ပိုင်းဆီးခုံမို့မို့အောက်ပြုံဖွေးတင်းအိနေသော ပေါင်တန်နှစ်ချောင်းလုံး၏အ ရင်းခွဆုံကြားတွင်မို့ဖေါင်းသောစောက်ဖုတ်ကလေးမှာ ဆရာဒေဝ၏ တံထွေး များနှင့် စောက်ရည်ကြည်များကအမွှေး များကိုပေကျံလျက်ရှိသည်။ တောင်ပူစာပမာနို့နှစ်လုံးကလည်း အိပြုံဝင်းနေပြီး၊ တုန်တုန်၊တုန်တုန်ဖြင့်ဆရာဒေဝကိုနမ်းပါလှည့်၊ကိုင်တွယ်ပါလှည့်ဟုဖိတ်ခေါ်နေ သယောင်ယောင်။

ဆရာဒေဝသည်မွန်တရုတ်ကပြားမလေးဖြစ်သောနှင်းအိပြုံ၏ပြုံဖွေးဝင်းပသောခန္ဓာကိုယ်လေးကို ကြည့်ရင်းလိုး ချင်သည့်စိတ်များတားမနိုင်ဆီးမရဖြစ်ပေါ် နေတော့သည်။ ဆရာဒေဝသည်နှင်းအိပြုံ၏ ကိုယ်ပေါ် တွင် တက်ခွ၍လေးဘက်ထောက်ထိုင်လိုက်ရာ၊သူမအမွှေးကြမ်းကြမ်းမဲမဲများပေါက်နေသော ပေါင်နှစ်လုံးကြားမှလီးကြီးကငေါက်ကနဲ ထွက်ပေါ် လာသည်။

ဒါကိုမြင်တော့နှင်းအိပြုံတယောက်ဆေးမူးနေတာတွေဘယ်ရောက်ကုန်မှန်းမသိ။ရင်ထဲတွင်ဖို သွားရ၏။ သူ့လီးကြီးကလည်းထိပ်ကြီးနီရဲပွင့်လန်လျက်ထောင်မတ်နေပြီးခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့်။ ကောင်မလေးကြောက် သွားသည်။တဖန်လီးကြီးမှာတဆတ်ဆတ်တုန်နေပြန်ရာ၊ဒါမျိုးမကြုံရတာကြာပြီးဖြစ်သောနှင်းအိပြုံအဖို့နှလုံး ခုန်မြန်လာသည်။သူ့လီးကြီးကကြီးမားလွန်းလှသဖြင့်သူမဟာလေးနဲ့ဆန့်မှဆန့်ပါမလားဟုတွေးမိကာကြော တွန့်သွားမိလေသည်။ကြည့်လေ၊သူ့ဟာကြီးကကြီးလိုက်တာ၊နဲတာကြီးမဟုတ်ဖူး၊အကျည်းတန်အရုပ်ဆိုးလိုက် တာလည်းလွန်ပါ ရော၊လေယာဉ်ပစ်အမြောက်လားအောင်းမေ့ရသည်။ မဲလိုက်တာလဲကျီးကန်းကပင် အဘခေါ် လောက်သည်။ ထိပ်ခေါင်းကြီးကလည်း ကျီးအာသီးလိုနီရဲပြုလန်လို့၊အို အသဲယားစရာ ကောင်းလိုက်ပါဘိ။

'ကဲ အနှင်းရေ ဒီတခါတော့နောက်ဆုံးအစီအစဉ်ပဲကွဲ့၊

ဆရာလီးကြီးကိုအနှင်းရဲ့စောက်ပတ်လေးထဲကိုထည့်ရတော့မယ်'

ဆရာဒေဝသည်နှင်းအိပြုံ၏မျက်နှာနားသို့ကပ်ခါခတ်တိုးတိုးလေးပြောလိုက်သည်။သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည်ပက်လက် ဖြစ်နေသောနှင်းအိပြုံ၏ကိုယ်လုံးပေါ်တွင်အုပ်မိုးလျှက်ရှိသည်။ နှင်းအိပြုံမျက်လုံးကလေးများ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားပြီး။

'ဖြစ် ဖြစ်ပါမလား ဆရာရယ် ဆရာ့အချောင်းကြီးကအကြီး ကြီးရယ်'

'ရပါတယ်ကွယ် အနှင်းခံနိုင်အောင်ဆရာစီစဉ်ထားပါတယ်။ဆရာ့လီးကိုဆေးတမျိုးသုတ်လိမ်းထား တယ်လေ၊မနာစေရပါဘူး'

'ဒါဖြစ်ရင်လဲဖြေးဖြေးသွင်းပါဆရာရယ် နော်'

နှင်းအိပြုံမှာလည်းခံချင်စိတ်ပြင်းပြနေပြီးဖြစ်ရာကြောက်ကြောက်နှင့်ပင်သဘောတူလိုက်မိတော့သည်။

ဆရာဒေဝသည်နှင်းအိပြုံပေါ်သို့တက်ခွလိုက်ပြီး၊ပေါင်နှစ်ချောင်းကိုဆွဲဖြကာထောင်ထားလိုက်၏။နှင်းအိပြုံ ကလည်းသူမ၏ပေါင်တန်များကိုအလိုက်သင့်ကားပေးလိုက်ရာ၊ ကွဲဟဟဖြစ်သွားပြီးအတွင်းသား နီရဲရဲကလေးများပင်မြင်နေရတော့၏။စောက်စိချွန်ချွန်ကလေးမှာလည်းငေါက်တောက်ပြူးထွက်နေပြီး၊အကျိ ရည်များကစောက်ပတ်အတွင်းမှတစိမ့်စိမ့်ယိုစီးထွက်နေ၏။သူမ၏ဖင်ကြားတလျှောက်စအိုဝပါမကျန်စောက် ရည်ကြည်များရွှဲရွှဲစိုနေသည်။နှင်းအိပြုံတယောက်စောက်ပတ်အရည်ထွက်အောင်ခံချင်နေပြီမှန်းဆရာဒေဝသိရှိ လိုက်၏။ထို့ကြောင့်သူ၏တိုပီဒိုထိပ်ဖူးကြီးဖြင့် ပွင့်တော့မည့် နှင်းဆီပန်းလေးလိုပြဲအာအာလေးဖြစ်နေသော စောက်ပတ်အဝကိုအသင့်ချိန်ရွယ်၍အသာတေ့ထားလိုက်၏။နှင်းအိပြုံမှာကော့ပြန်လာသည်၊ လီးဒစ်အသားတုံးကြီးကနှင်းအိပြုံ၏နူးညံ့သောစောက်ပတ်အတွင်းနှုတ်ခမ်းသားကလေးများကိုဖြဲဖွင့်ပွတ်တိုက် ထိတွေ့သွားပြီး၊အကွဲကြောင်းအပေါ်ထိပ်စောက်စိကလေးကိုခလုပ်တိုက်နေ၏၊နှင်းအိပြုံတယောက်အကြောထဲ မှာဖျင်းဖျင်းစိမ့်အောင်အတွေ့ထူးနေ၏။ဆရာဒေဝသည်သူ့လီးကြီးကိုနှင်းအိပြုံ၏စောက်ပတ်အတွင်းသို့ချက် ချင်းမလိုးသွင်းသေးပါထယ်ထိုးသကဲ့သို့စောက်ပတ်အကွဲမြောင်းအတိုင်းအထက်အောက်စုန်ချီဆန်ချီပွတ်ဆွဲပေး နေပြန်သည်၊ထိုအခါစောက်ပတ်ဂလိုင်အတွင်းမှတဏှာရေ့ပြေးအရည်ကြည်ကလေးများကတဖြီးဖြီး၊တဖြစ် ဖြစ်ဖြင့်လီးကြီးကိုပေကျံကုန်၏။နှင်းအိပြုံသည်သူမ၏ဖင်ကြီးကိုပိုမိုဖြကားကော့မြှောက်ပေးလိုက်၏။

ဆရာဒေဝသည်လိုးချင်လှပြီးဖြစ်ရာ၊အချိန်မဆွဲနေတော့ပဲ၊လီးကြီးကိုနှင်းအိပြုံ၏စောက်ပတ်မို့မို့ကလေးထဲ သို့တပြည်းပြည်းထိုးသွင်းလိုက်တော့သည်။တဖြစ်ဖြစ်မြည်သံနှင့်အတူလီးကြီးကစောက်ပတ်အတွင်းသို့ ဒစ်မြုပ်အောင်ဝင်သွားလေသည်။

'အား အီး ကျွတ်ကျွတ် ဖြေးဖြေး ဖြေးဖြေးလုပ်ပါနော်၊ ဆရာ ဆရာဟာကြီးကကြီးလွန်းတော့ ကျမသိပ်မခံနိုင် ဘူးထင်တယ်'

'အစမို့ပါနှင်းရယ် ဆရာဖြေးဖြေးလုပ်ပေးမယ်နော် နောက်တော့ခံနိုင်လာမှာပေါ့'

နှင်းအိပြုံသည်မျက်နှာရှုံ့မဲ့လျက်ဆရာဒေဝ၏ရင်ဘတ်ကြီးကိုတွန်းထားမိလေရာဆရာဒေဝကချော့နေရသည်။ ဆရာဒေဝ၏ဝါဆိုဖယောင်းတိုင်ကြီးအလားကြီးမားလှသောလီးကြီးကနှင်းအိပြုံ၏စောက်ပတ်ထဲတွင်ဒစ်မြုပ်နေ အောင်ဝင်နေလျက်ရှိသည်။ပန်းသီးကြီးလိုဒစ်ဖျားကြီးကစောက်ပတ်ကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲတွင်မဆန့်မပြဲ၊ စောက်ပတ်နှုတ်ခမ်းသားများကအထစ်အရစ်မရှိအောင်ဖေါင်း၍ပြဲအာနေသည်။အားရှိပါးရှိဆောင့်သွင်းပစ်လိုက် ချင်ပေမဲ့ဆရာဒေဝသည်အင်နှင့်အားနှင့်မမျှသောသူ့လီးကြီးကြောင့်နှင်းအိပြုံနာသွားမှာစိုး၍အသာချော့၍သွင်း နေရ၏။နှင်းအိပြုံမှာဆရာဒေဝထက်ဆယ်နှစ်မျှငယ်ပြီး၊နွဲ့နွဲ့မူမူလိုကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မျိုးဖြင့်၊အယ်သောထယ် သောခန္ဓာကိုယ်ကြီးကိုပိုင်ဆိုင် ထားသော်လည်းစောက်ပတ်ကလေးကတော့ကျဉ်းလှသည်။ ထို့ကြောင့်ဆရာ

ဒေဝသည်နင်းအိပြူ၏နို့တလုံးကိုအသာငုံခဲ၍ တပြွတ်ပြွတ်စို့ရင်း၊နို့သီးခေါင်းကလေးကို မနာ့တနာ ကိုက်ပေးနေပြန်သည်။ လီးကြီးကိုမူဆက်မသွင်းသေးပဲတန်းလန်းကြီးလုပ်လို့ထားသည်။ သူ၏ လက်ကြမ်းကြီးနှစ်ဖက်ဖြင့်နင်းအိပြူ၏တင် သားဖွေးဖွေးကားကားကြီးများကိုဆုပ်နယ်ပွတ်သပ်ပေးရင်း၊ စောက်ပတ်အဝတွင် ခေါင်းမြှုပ်ထားသောလီးကြီးကိုစပရိန်လှည့်သကဲ့သို့လှည့်ပေးနေသည်။ ဆရာဒေဝ၏ လဥကြီးကနင်းအိပြူ၏ဖင်ဝတွင်လှုပ်ယမ်းလျှက်။

ဆရာဒေဝသည်နင်းအိပြူ၏နို့များကိုတလုံးပြီးတလုံးစို့နေရာ၊နင်းအိပြူမှာအောက်ပိုင်းတွင်နာနေ ရာမှအပေါ်ပိုင်းမှ ကောင်းသောအရသာသို့အာရုံပြောင်းသွားပြီး၊ ဖီလင်တွေပြန်တက်လာသည်။ သူမ၏ ပေါင်နှစ်ချောင်းကိုလည်းမစွမ်းကကုန်ဖြကားပေးထားမိသလိုဆရာဒေဝ၏လည်ကုတ်ကြီးကိုအတင်းဆွဲနှိမ်လေ တော့သည်၊သူမ၏ဖင်ကြီးနှစ်ခြမ်းကပြပြကားကားဖြင့်ကြမ်းပြင်မှလွတ်ကြွကော့ထောင်လာ၏။ဆရာဒေဝကို ကြည့်နေသောနင်းအိပြူ၏မျက်လုံးရွဲကြီးများကမူအရောင်တဖြတ်ဖြတ်လက်လျှက်၊ လိုချင်လဲလိုးပါတော့ ဆရာရယ် အနင်းခံနိုင်ပါပြီ ဟုပြောနေသည့်အလား။ ဒီတော့အထာပေါက်သောဆရာဒေဝသည် သူ့နှုတ်ခမ်းထူကြီးများဖြင့်ကောင်မလေး၏ပူးစိုစိုနှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကိုဖိကပ် တေ့စုပ်ကာလက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မို့မောက်ချွန်ကားသောနို့နှစ်လုံးကိုစုံကိုင်ဖြစ်ညှစ်လိုက်ပြီးအောက်မှလီးကြီးကိုထိုးသွင်းလိုက်ပြန်သည်။

'ဖြစ် ဖြစ် ဗြိ ဖွတ်'

ဟူသောအသံနှင့်အတူစောက်ခေါင်းတွင်းမှချွဲကျိသောစောက်ရည်ကြည်များကြောင့်ဆရာဒေဝ၏လချောင်းမာ မာကြီးမှာစောက်ပတ်အတွင်းသို့မဆန့်မပြဲတဝက်ကျော်ကျော်မျှဝင်သွားလေသည်။

'အင် အီး နာလိုက်တာဆရာရယ် ကျမဟာလေးတော့ကွဲသွားပြီထင်ပါရဲ့၊ အဟင့် ခဏ ခဏ လောက်အောက်ဆင်းပါအုံး ဆရာရယ်'

'ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အနင်းရယ် တအောင့်လေး တအောင့်လေး ငြိမ်ငြိမ်နေနော် ပြီးပါတော့မယ်'

ရမက်ဇောကပ်နေသောဆရာဒေဝကသူ့လီးကြီးကိုအလျှော့မပေးပဲထိုးသွင်းနေ၏။လီးကြီးမှာစောက်ဖုတ်ထဲ သို့တချောင်းလုံးလိုလိုဝင်၍ဝင်၍လာနေသည်။လီးကြီးဝင်လာတိုင်းနင်းအိပြူ၏စောက်ပတ်ကလေးမှာနင်းဆီ ပွင့်ဖတ်ကလေးလိုပြဲအာ၍သွားရပါသည်။ နင်းဆီပွင့်နှင့်စောက်ပတ်ကလေးမှာပြဲအာပုံခြင်းတူပေမဲ့၊ စောက်ပတ်ကလေးကတော့ ကြီးမားသောလီးချောင်းကြီးကိုဝင်စေထွက်စေနိုင်ပါသည်။ ဤမျှကြီးမားလှသော လီးကြီးမျိုးဖြင့်နင်းအိပြူအလိုးမခံခဲ့ ဖူးချေ။ဆရာဒေဝလီးကြီးမှာအထူးသဖြင့် ဆေးစီရင်ထားသော စံချိန်လွန် လီးကြီးပင်ဖြစ်ပါ၏။ထို့ကြောင့်သူမ၏စောက်ပတ်ကလေးမှာကွဲပြဲသွားသည်ထင်ရ၏။ အတွင်း၌ ကျိန်းစပ်နေ လေသည်။ ဆရာဒေဝသည်နင်းအိပြူကိုသနားလာသဖြင့်အဆုံးအထိဆက်မသွင်းသေးဘဲ ဝင်သလောက်သာ ထုတ်ချီသွင်းချီပြု၏။

'စွတ် ပွတ် ဘွတ် ပြတ်'

နင်းအိပြူ၏စောက်ခေါင်းအတွင်းမှရွှဲအိုင်ထွက်လာသောအရည်များကြောင့်ဆရာဒေဝ၏လီးဝင်ထွက်တိုင်းအသံ မြည်နေရ၏။

ဆရာဒေဝသည်နင်းအိပြူကိုလိုးနေပြီ၊အားရပါးရလိုးနေပြီ။ဆရာဒေဝ၏လီးကြီးကနင်းအိပြူ၏စောက်ပတ်အ တွင်း ဝင်ချီထွက်ချီပြုနေပြီး၊အလိုးကျွမ်းကျင်လှသောဆရာဒေဝကသူ့လီးကြီးကိုနင်းအိပြူစောက်ပတ်ထဲသို့ အသွင်းအ ထုတ်ပြုလုပ်နေပုံသည်ရိုးရိုးတန်းတန်းမဟုတ်၊ တချက်တချက်စပရိန်လှည့်သလိုလှည့်သွင်းပြီး၊ ငပိမွှေသလိုမွှေလိုက်၊ ထယ်ထိုးသလိုအထက်အောက်စုန်ချီဆန်ချီပွတ်ဆွဲကလော်ပေးလိုက်ဖြင့်အသာ

ညှောင့်သွင်းနေ၏။ဆရာဒေဝ၏လီး ကြီးအဆုံးနီးပါးဝင်လာတိုင်နှင်းအိပြုံ၏စောက်ခေါင်းအတွင်းဝယ်ပြည့်သိပ်ပြီးစောက်ပတ်ကလေးမှာဖေါင်းကားသွား၏။လီးကြီးကိုဆွဲနှုတ်လိုက်တိုင်းစောက်ပတ်အုံတခုလုံးမြောက်ကြွပါလာကာနှင်းအိပြုံ၏ဝမ်းခေါင်းထဲမှာဟာသွားသလိုခံစားလိုက်ရသည်။နှင်းအိပြုံအလိုးခံနေ၏။ပေါင်ကြီးနှစ်လုံးကိုအစွမ်းကုန်ဖြဲကာဖင်ကြီးမြှောက်ခါခံနေသည်။မှန်မှန်ညှောင့်လိုးနေသောဆရာဒေဝကလည်းအပေါ်ပိုင်း၌နှင်းအိပြုံနို့အုံအိအိကလေးထိပ်ရှိနီရဲရဲနို့သီးခေါင်းကလေးကိုတ ပြွတ်ပြွတ်စို့ပေးနေ၏။ကျန်နို့တလုံးပေါ်ရှိနို့သီးခေါင်းကလေးကိုလက်ညှိုးနှင့်လက်မဖြင့်ဆွဲ၍ပွတ်ခြေကလိပေးနေရာ၊နို့သီးခေါင်းလေးတွေမှာထောင်ထလာကြ၏။

ဆရာဒေဝသည်နှင်းအိပြုံကိုလိုးရင်းလိုးရင်းအားမလိုအားမရဖြစ်လာခါ၊တချက်တချက်သူ့လီးကြီးကိုစောက်ဖုတ်ထဲသို့ဝင်နိုင်သမျှဝင်အောင်ဆောင့်၍ဆောင့်၍သွင်းလိုက်၏။

နှင်းအိပြုံမှာအင့်ကနဲအင့်ကနဲဖြစ်သွားပြီးခါးကလေးကော့ကော့သွားရ၏။ဆရာဒေဝသည်နှင်းအိပြုံ၏ခါးသိမ်သိမ်ကလေးကိုလက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ဆွဲကိုင်၍ဖင်ကြီးနှစ်ခြမ်းကြားစောက်ပတ်အကွဲကြောင်းထဲသို့သူ့လီးကြီးဖြင့်ဆောင့် ထည့်နေတော့သည်။သူမ၏ပါးပြင်မို့မို့နှစ်ဖက်ကိုသူ့နှာခေါင်းကြီးဖြင့်ဘယ်ပြန်ညာပြန်မွှေ့ယမ်းနမ်းရှုံလိုက်သေး၏။ သူတို့သည်အခုတော့ပီယဆေးစီရင်နေကြခြင်းမဟုတ်ကြတော့ပဲအားရပါးရလိုးနေခံနေကြခြင်းပင်ဖြစ်တော့သည်။ လိုးရင်းလိုးရင်းဆရာဒေဝကအရှိန်မြန်မြန်ဖြင့်ဆောင့်သွင်းလေရာ၊လီးကြီးမှာနှင်းအိပြုံ၏စောက်ပတ်တွင်းသို့ ‘ဖွတ်ဖွတ်’ ဖြင့်ဆောင့်၍ဝင်နေတော့သည်။

နှင်းအိပြုံ၏စောက်ပတ်ကလေးမှာကျဉ်းကျပ်စီးပိုင်စွာဖြင့်လိုးရသည်မှာဆရာဒေဝအဖို့အရသာရှိလှသလို၊နှင်းအိပြုံမှာလည်းဆရာဒေဝ၏ကြီးမားသောလီးကြီးကြောင့်ကာမအရသာကိုကျေကျေနပ်နပ် ကြီးခံစားနေရ၏။
‘အို အို ကောင်းလိုက်တာဆရာရယ် ကျမခံနိုင်ပါ ပါပြီရှင်
ဆရာလီးကြီးကိုအဆုံးအထိသွင်းချင်သွင်းလိုက်ပါတော့’
သူမပါးစပ်မှထုတ်ဖေါ်ပြောလာသောကြောင့်ဆရာဒေဝသည်သူမ၏ဖြူဖွေးကျော့ရှင်းသောလည်တိုင်နုနုကလေးကိုတအားစုပ်ယူလိုက်ရင်းနို့နှစ်လုံးကိုဆုပ်ကိုင်ဖြစ်နယ်ရင်း၊ဆောင့်အားအရှိန်ကိုမြှင့်တင်လိုက်သည်။

‘စွပ် ဖတ် သွတ် ပြွတ် ဖတ်’

လီးကြီးမှာအဆုံးထိမဝင်သေးချေ၊လက်တလုံးခန့်လိုနေသေး၏။နှင်းအိပြုံ၏ကျဉ်းကျပ်လှသောစောက်ခေါင်းအတွင်းဝယ်ရွှဲအိုင်နေသောအရည်များကြောင့်သာလချောင်းတုတ်တုတ်မာမာကြီးကိုအဝင်အထွက်ပြုနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။သို့ရာတွင်လီးကြီးတခုလုံးကိုငုံထားရသဖြင့်စောက်ပတ်အုံကလေးမှာလေဝင်လေထွက်ပင်မရှိအောင်ပြည့်သိပ်လို့နေ ပါသည်။နှင်းအိပြုံသည်မွှန်တရတ်ကပြားမလေးဖြစ်သဖြင့်အသားအရည်မှာဖြူဖွေးဝင်းပလို့နေ၏။ ထမိကလေးမှာခါး လည်အထိလန်တကနေရာ၊ဖွေးဖွေးကားကားဖင်ကြီးများကဆရာဒေဝ၏ဆောင့်ချက်နဲ့အညီပြုပြုသွားရ၏။ပေါင်တံ ထွေးထွေးကြီးများကိုအစွမ်းကုန်ဖြဲပေးထားသဖြင့်ဖါးဂုံညှင်းသဏ္ဍာန်စောက်ပတ်ကလေးမှာလီးကြီးအရှိန်နှင့်ဆောင့်ဝင်လာတိုင်းအတွင်းသို့ပင်ချိုင့်ခွက်ဝင်အောင်ပြဲသွား၏။လီးကြီးကိုဆွဲနှုတ်လိုက်တိုင်းစောက်အုံတခုလုံးအုံကြွ၍သူမ၏ ဖင်ကြီးပါမြောက်ကြွကပ်ပါလာရသည်။
နှင်းအိပြုံသည်ဆရာဒေဝ၏ဆောင့်ချက်နှင့်အညီ၊သူ၏လည်ကုတ်ကြီးကိုအတင်းသိုင်းဖက်၍သူမ၏ဖင်ကြီးကိုပြဲကားကော့မြှောက်ပေးလိုက်၊ဘယ်ညာယမ်းခါပေးလိုက်၊စကောဝိုင်းသလိုလုပ်ပေးလိုက်ဖြင့်။

ဆရာဒေဝသည်နှင်းအိပြုံကိုအတင်းပင်ဆောင့်လိုးနေရာမှသူမ၏ပေါင်တန်နှစ်လုံးကိုသူ့ပုခုံးတဖက်တချက်သို့ဆွဲ၍ထမ်းတင်လိုက်သည်။နှင်းအိပြုံ၏ဖင်ကြီးနှစ်ခြမ်းမှာမိုးပေါ်သို့ကော့ထောင်လာအောင်မြောက်ကြွသွား

ပြီး၊ စောက်ပတ်ကလေးမှာပိုမိုပြလန်သွား၏။ပြီးဆရာဒေဝကသူမ၏ချိုင်းအောက်သို့လက်နှစ်ဖက်ကိုထိုးသွင်းကာ သူမ၏ပုခုံးနှစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကိုင်၍အရှိန်ဖြင့်တအားဆောင့်သွင်းလိုက်ရာ။

'ဖြစ် ဗြိ ဖွတ်' ဟူသောအသံနှင့်အတူလီးကြီးမှာစောက်ဖတ်အတွင်းသို့အဆုံးတိုင်အောင်ဝင်သွားတော့သည်။ လဒစ်ကြီးကနှင်းအိဖြူ၏သားအိမ်ခေါင်းပြွန်တလျှောက်တိုးဝင်သွားပြီး၊ သားအိမ်ဝကိုတအားကြီးဆောင့်တိုက်မိရာ၊ နှင်းအိဖြူတယောက်ရင်ထဲမှပြည့်တက်လာအောင်ပင် အောင့်သွားမိပြီးခါးကလေးကော့သွားကာ 'အင့်' ကနဲအသံလေးပင်ထွက်၍မျက်ဖြူလန်မတတ်ဖြစ်သွားရ၏။သတ္တဝါနဲ့လက်နက်မမျှဟူသောစကားလိုဖါးပြုတ်ကလေးကိုဝါးရင်းတုတ်ဖြင့်ရိုက်သလိုဖြစ်သွားရ၏။ဆရာဒေဝသည်သူ့လီးကြီးနှင်းအိဖြူ၏စောက်ပတ်ထဲသို့အဆုံးထိဝင်သွားသဖြင့်ပိုမိုအားရလာပြီးလျှင်သူမ၏ဖူးဖေါင်းအိသောနုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကိုသူ့ပါးစပ်ကြီးဖြင့်အတင်းကပ်ကာတေ့စုပ်လျှက်လက်နှစ်ဖက်ကသူမ၏ဖင်ပြူပြူအိအိကြီးနှစ်ခြမ်းကိုဆုပ်ကိုင်ဆွဲဖြဲ၍လီးကြီးကိုဒစ်ဖျားအထိဆွဲ၍ဆွဲ၍နှုတ်ပြီးအရင်းရောက်အောင်ဆောင့်ဆောင့်၍သွင်းတော့၏။

'ဖွတ် ပြွတ် ဖတ်၊ ဖွတ် ဗွပ် ဖတ်'

လီကြီးဆောင့်ဝင်လာတိုင်းစောက်ခေါင်းအတွင်းရွှဲအိုင်နေသောအရည်ကြည်ပျစ်ချွဲချွဲများကြောင့်တဖွတ်ဖွတ်
အသံထွက်နေသည်။လီးဥကြီးကနှင်းအိဖြူ၏ဖင်ကြားစအိုဝသို့တဖတ်ဖတ်ဖြင့်သွား၍ရိုက်ခတ်နေရာ၊နှင်းအိဖြူမှာအရသာထူးဖြင့် တဟင်းဟင်းဖြစ်လို့လာသည်။

'ဆောင့် ဆောင့် ခတ်နာနာလေးဆောင့်ပေးစမ်းပါဆရာရယ်၊ အရမ်းကောင်းတာဘဲ အိုမြန်မြန်ကလေး၊မြန်မြန်လေး ရှီး အား အဟင်းဟင်း မရပ်နဲ့ မရပ်ပါနဲ့ ဆရာ ကျမပြီးတော့မယ်ထင်တယ်'

နှင်းအိဖြူသည်ကော့ထိုးလျက်ပေါင်နှစ်လုံးကိုအတင်းကား၍ဆရာဒေဝ၏ကြောပြင်ကြီးကိုအတင်းကုတ်တွယ်နေကာ၊ဖင်ကြီးနှစ်လုံးကိုအစွမ်းကုန်ကော့မြှောက်ပေးနေ၏။ဆရာဒေဝလည်းအလျှော့မပေးဘဲ၊နှင်းအိဖြူနှုတ်ခမ်းကိုအတင်းတေ့စုပ်၍လက်ချောင်းများကနှင်းအိဖြူ၏မို့မောက်လုံးကျစ်သောနို့သီးကလေးနှစ်လုံးကိုခပ်နာ နာဖိညှစ်လိုမ့်ချေလျှက်။ခွေးများပြီးခါနီးလိုးသလိုခတ်သွက်သွက်ထိုးထဲလိုက်သည်။ထိုအခါနှင်းအိဖြူအဖို့စောက်ရည်ကြည်များသာမကအသွေးအသားအရိုးအဆစ်တိုမှစိမ့်ဆင်းလာသောသုတ်ရည်များပါထွက်လာသည့်အတွက်။ခြေကလေးလက်ကလေးများပါကုတ်ကွေးသွားမတတ်၊ အကြောပေါင်းတစ်ထောင် စိမ့်လောက်အောင် အရသာတွေ့သွားရာ၊ဆရာဒေဝကိုအတင်းပြန်ဖက်ပြီးသူမဖင်ကြီးကိုဆောင့်ချက်နှင့်အညီကော့မြှောက်ရင်းကာမ၏ပန်းတိုင်ကိုဆုံးခန်းတိုင်သို့တက်လှမ်းရောက်ရှိကာတချီပြီးသွားပါတော့သည်။
ထိုအခိုက်ဆရာဒေဝမှာလည်းလီးအရင်းတွင်ကျင်ကနဲဖြစ်သွားပြီး၊သုတ်ရည်ပြစ်ပြစ်များကတဖြစ်ဖြစ်ပန်းထွက်လာရာ၊နှင်းအိဖြူ၏စောက်ပတ်ပြပြကလေးထဲသို့သူ့လီးကြီးအားအဆုံးထိထိုးသွင်းဖိကပ်ထားလိုက်ကာ၊အပြီးခြင်းဆုံသွားလေသည်။

ထိုအရှိန်ကြောင့်သော်ကမြိုင်စံအိမ်ကြီး၏ကြမ်းပြင်မှာဂျိုးဂျိုးချွတ်ချွတ်ဖြင့်တအိမ်လုံးသိမ့်သိမ့်တုန်ခါသွားသည်ထင်ရသည်။အိပ်ခန်းထဲတွင်အိပ်ပျော်နေသောခင်ဝိုင်းကလေးမှာ၊တအိမ်လုံးလျှင်လှုပ်သည့်အလားဖြစ်သွားသဖြင့် အိပ်မက်လိုလိုဘာလိုလိုဖြင့်လူးလိမ့်လိုက်မိပြီး၊တရေးနိုးလာလေသည်။ ခင်ဝိုင်းသည်အခန်းထဲတွင်ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်လိုက်ရာစိတ်ထဲတွင်တမျိုးကြီးဖြစ်သွားရသည်။ပြီးတော့အိပ်ခန်းအပြင်ဖက်ည်ေ့ခန်းဆီမှတီးတိုးစကားပြောသံများနှင့် မောဟိုက်နွမ်းလျစွာနမ်းစုပ်နေသလိုလိုအသံများ၊ ချွီးချွီး

ချွတ်ချွတ်အသံများကိုကြားလိုက်ရတံခါးရှိရာသို့အသာက လေးသွားပြီး၊ အပြင်သို့ချောင်းကြည့်လိုက်၏။ ညော်ခန်းထဲတွင်မတော့နှင်းအိဖြူသည်မျက်လုံးကလေးမှေးစင်းလျက် ဆရာဒေဝ၏ရင်ပတ်အောက်တွင် ကိုယ်လုံးတီးဖြင့်ပက်လက်ကားကားလေးဖြစ်နေသည်။ဆရာဒေဝကနှင်းအိဖြူ၏အပေါ်တွင်မှောက်လျက်သား ထပ်ရက်ကြီးတက်ခွကာ၊သူ့လီးကြီးကိုစောက်ပတ်ထဲသို့အဆုံးထိထိုးသွင်းမြှုပ်နှံကာစိမ်ထားသည်။လီးဥကြီးက နှင်းအိဖြူ၏ဖင်ဝတွင်တန်းလန်းကြီး၊ခင်ဝိုင်းမတွေ့ဖူးတာတွေကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့်အသဲတအေးအေးဖြင့် ဆက်ကြည့်နေမိသည်။တအောင်မျှကြာသော်ဆရာဒေဝ၏ကြောပြင်ကြီးကိုအသာအယာပွတ်သပ်ပေး နေသောနှင်းအိဖြူ၏လက်ချောင်းကလေးများကပြေလျော့သွား၏။

ဆရာဒေဝလည်းဟောဟဲ၊ဟောဟဲနှင့်မောသွားကာနှင်းအိဖြူ၏ပိုက်ပေါ်တွင်ဝက်မှိန်းမှိန်းနေ၏၊လီးနှင့်စောက် ပတ် မှာမချွတ်ပဲ၊တန်းလန်းကြီးစိမ်ထား၏။ စောက်ပတ်ဝကျဉ်းကျဉ်းကလေးတွင် ဆရာဒေဝ၏ လီးကြီးမှာ ရှည်လျားသောလီး ကြီးအဆုံးထိနေသဖြင့်နှုတ်ခမ်းသားမျှမှာအထစ်အရစ်မရှိတော့လောက်အောင် တပြေးညီ ကာစူကြွဖေါင်းအာလျက်။လျှံကျလာသောစောက်ရည်များနှင့်သုတ်ရည်များကြောင့်သူမ၏ဖင်ကြားနှင့်ပေါင်ခြံပါ မကျန်၊စောက်အုံတခုလုံးရွှဲစိုနေရာ၊ဆရာဒေဝ၏လီးဥကြီးပါချွဲကျိုပေကျံနေသည်။နှင်းအိဖြူသည်ဆရာဒေဝ၏ ကြောပြင်ကြီးကိုဖက်၍အသာအယာ ပွတ်သပ်ပေးနေသလိုသူမ၏စောက်ပတ်ထဲသို့ ဝင်နေသည့်လီးကြီးကို စောက်ခေါင်းအတွင်းမှရှုံ့ချီပွချီဖြင့်ညှစ်၍ညှပ်ပေးနေမိတော့သည်။ ဆရာဒေဝလည်းသူ့လီးကြီးကို နှင်းအိဖြူ စောက်ပတ်အတွင်းမှစုပ်ယူသလိုခံစားနေရရာ၊အထူးပင်ဇိမ် တွေ့သွားသဖြင့်သူမ၏နှုတ်ခမ်းကိုစုတ်လျှက် မှိန်းနေ၏။ နှင်းအိဖြူသည်နုပျိုသန်မာလှသောအားကောင်းမောင်းသန် ယောကျ်ားကြီးတဦး၏ အားရပါးရ လိုးတာကိုမြိန်ယှက်စွာခံစာလိုက်ရသ ဖြင့်အလွန်အရသာတွေ့သွား၏။ ထိုနည်းတူစွာဆရာဒေဝမှာလည်း စိုအိနုထွေးလှသည့်မုဆိုးမအချောအလှကလေးကိုစိတ်ကျေနပ်လောက်အောင်လိုလိုက်ရသဖြင့်ကာမစည်းစိမ်ကို အစွမ်းကုန်ခံစားလိုက်မိ ရာနှုံးခွေသွားမတတ်ဖြစ်နေတော့သည်။

အခန်းထဲမှချောင်းကြည့်နေသောအိမ်ဖေါ်မလေးခင်ဝိုင်းမှာလည်းရင်ထဲတွင်မဖေါ်ပြတတ်သော ဝေဒနာတရပ်ကပြင်းထန်လို့ဖြစ်ပေါ်လာသည်။အပျိုစစ်စစ်ကလေးဖြစ်သဖြင့်လည်းဒါမျိုးကိုတခါမျှမတွေ့ဘူး သဖြင့်မျက်လုံးလေးများပြူးကျယ်ဝိုင်စက်သွားမတတ်ကြည့်နေမိတော့သည်။

\- -

အချိန်ကားညသန်းခေါင်ကျော်ပေပြီ၊သော်ကမြို့င်အိမ်ကြီးမှာခြောက်ခြားဘွယ်ကောင်းလောက်အောင်ပင် တိတ် ဆိတ်နေပြန်သည်၊ခင်ဝိုင်းမှာလည်းထိတ်လန့်ရင်ဖိုစွာဖြင့်သူမ၏အခန်းထဲသို့အသာပြန်၍အိပ်နေပြီ။ နောက်ဖေးတန်းလျားမှအောင်တိုးနှင့်ဒရိုင်ဘာတုတ်ကြီးတို့ထံမှလည်းဘာလှုပ်ရှားသံမျှမကြားရချေ။အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်ညော်ခန်းထဲတွင်သာဖယောင်းတိုင်မီးရောင်များကြောင့်မမှိန်တမှိန်လင်းလျက်ရှိသည်။

ထိုအချိန်၌ ညော်ခန်းထဲရှိစန္ဒားကြီး၏အောက်အံဖုံးတံခါးကြီး၏အောက်တွင်လှုပ်ရှားမှု တစုံတခု ရှိနေပါလေသည်။ မြေအောက်ခန်းမကြီးတခု။

\- -

အပေါ်ထပ်ညော်ခန်းထဲတွင်မတော့၊ဆရာဒေဝသည်နှင်းအိဖြူမိန်းမလှကလေးကိုအားရပါးရ ကျေနပ်အောင် တချီ လိုးပြီးသွားပြီးအနားယူလိုက်ရသဖြင့်နောက်တချီလိုးနိုင်ရန်တာစူနေပြန်သည်။ နှင်းအိဖြူ၏ နူးညံ့နွေးထွေးသောစောက်ပတ်တွင်းကလေးတဲမှာထိုးနှစ်စိမ်ထားသည့်သူ့လီးကြီးမှာလည်းစောက်ရည် များစိုစွတ်ပေကျန်နေပြီး၊တဖြေးဖြေးမာတောင်လာပြန်သည်။နှင်းအိဖြူမှာတော့ဆရာဒေဝ၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီး

အောက် တွင်ဖါးမကလေးလိုပက်လက်ကားကားကလေးဖြင့်ပိပြားလို့နေသည်။ သူမ၏သွယ်လျသောပေါင်တန်နှစ်ချောင်းမှာ ဘေးကိုကားကားကလေးဖြစ်နေပြီး၊ ဖင်ဖြူဖြူဖွေးဖွေးအိအိကလေးတွင်မတော့ ဆရာဒေဝ၏လီးဥကြီးကတန်းလန်းကြီးပါ။

'အိဖြူ'

'ရှင် ဆရာ'

'ဘယ်လိုနေလဲဟင် ကောင်းရဲ့လား'

'အို ဆရာကလဲ ရှက်စရာကြီးကွယ်'

'အလုပ်သဘောမို့လုပ်ရတာပါအိဖြူရယ် ဆရာ့ကိုရှက်နေသလား ဟင်'

ဟွန်း မုန်းဖို့ကောင်းလိုက်တာ၊တော်တော်လယ်တဲ့ဆရာလယ်ပါပဲ၊အလုပ်သဘောလုပ်ရတာပါတဲ့၊ သူများကိုလိုးချင်တာကိုများလိုးချင်တယ်ရှင်းရှင်းမပြောဘူး၊နှင်းအိဖြူတယောက်အထာပေါက်သော်လည်းခံလို့ကောင်းကောင်းနှင့်ငြိမ်ခံနေမိရာ၊ကာမပန်းတိုင်အထွတ်အထိပ်သို့တကြိမ်ရောက်ရှိခဲ့ပါ၏။သူကဟန်ဆောင်နေသေးတော့နှင်းအိဖြူလည်းဆက်ပြီးဟန်ဆောင်နေရတော့မှာပေါ့ရှင်။ သူမကလည်းဆရာဒေဝ၏ ကျွမ်းကျင်လှသောအလိုးကိုခံရတာအရသာရှိမှန်းတော့အသိသား၊နှင်းအိဖြူသည်မျက်စိအစုံကိုမှေးစင်းကာရှက်ပြုံးကလေးဖြင့်သာဆရာဒေဝ၏ရင်ခွင်ထဲဝယ်ခေါင်းကလေးကိုတိုး ဝှက်ထားမိတော့သည်။

'အင့် အီး ထပါအုံးဆရာရယ် ဆရာ့ကိုယ်ကြီးကလေးလိုက်တာအောက်မှာပိနေတဲ့နှင်းအိဖြူကိုလည်းသနားပါအုံးဒီလိုကြီးကြာကြာမနေတတ်တော့ဖူးရှင့်'

'အော် ဟုတ်သားပဲ ဆောရီးနော် အိဖြူ'

ဒီတော့မှဆရာဒေဝလည်းနှင်းအိဖြူ၏စောက်ပတ်ကလေးအတွင်းဝယ်အဆုံးထိထိုးသွင်းမြှုပ်နှံထားသောသူ့လချောင်းမာမာကြီးကို 'ဖွတ်' ကနဲနေအောင်ဆွဲချွတ်လိုက်ပြီး၊အသာကုန်းထလိုက်၏။

နှင်းအိဖြူကမလုံမလဲဖြစ်နေသောသူမ၏ခန္ဓာကိုယ်ကြောင့်ရှက်ရွံ့ရင်ဖိုသွားရကာ၊သူမ၏ရွှေရင်နှစ်စုံကိုလုံခြုံအောင်ထမီကလေးကိုဆွဲတင်ပြီးရင်လျားလိုက်ရင်းပေါင်တန်များကိုပုံးကွယ်နိုင်ရန်ထမီအောက် နားစကိုဆွဲချမိသည်။ ဆရာဒေဝကနှင်းအိဖြူထမီဝတ်လို့မရအောင်ထမီကိုလက်ဖြင့်ဆွဲထား၏။

'အို လွှတ်ပါဆရာရယ် အိဖြူရှက်လို့ပါ'

နှင်းအိဖြူ၏မို့မောက်ပြည့်ဖြိုးသောနို့နှစ်လုံးကတုန်တုန် တုန်တုန်ဖြင့်ဖြူဖွေးဝင်းပနေကြသည်။

'နေအုံးလေ အိဖြူရဲ့ အခုဆရာတို့အလုပ်ကမပြီးသေးဘူးလေ ကျန်သေးတယ်ကွယ်'

'ဟင် မပြီးသေးဘူး ဟုတ်လားဆရာ ဘယ်လိုများလုပ်အုံးမှာလည်းကွယ်'

နှင်းအိဖြူကမျက်လုံးကလေးအဝိုင်းသားဖြင့်ဆရာဒေဝကိုကြည့်လိုက်၏။ဆရာဒေဝသည်သူ၏ထိပ်ကြီးပြဲလန်နေသောလီးကြီးတွင်ပေကျံနေသောလရည်များနှင့် စောက်ပတ်အရည်များကို နှင်းအိဖြူ၏ထမီကလေးဖြင့်ဆွဲသုတ်လိုက်ရင်း။

'ဒီလိုကွဲ့ ဆရာတို့ဖေါင်စီးလက်ဖွဲ့လုပ်ခဲ့ပေမဲ့ ဒီအစိမ်းသရဲမိစ္ဆာကောင်တွေကခုတက်ထိမလာသေးဘူးဒီတော့ဆရာတို့ကတဆင့်တက်ပြီးနောက်တမျိုးနဲ့စမ်းသပ်ကြည့်ရမယ်'

'ဘယ်လိုများလဲရှင်'

'ဒီလိုပါ
ဒီတခါနှင်းအိပြုကလေးဘက်ထောက်ပြီးဖင်ကုန်းပေးပါလား။ဆရာကနောက်ကနေလုပ်ရမယ်။ပြီးတော့အနှင်းရဲ့ကြောပေါ်မှာအင်းရေးပြီး မန္တာရွတ်ရမယ်လေ'
'ရှင် တမျိုးပါလား ဆရာရယ်'
'အို အနှင်းကလဲနားဝေလိုက်တာ၊ဟိုခွေးတွေလုပ်သလိုမျိုးလေ၊ ခွေးထီးကြီးကခွေးမလေးကို နောက်ကနေလိုးသလိုပေါ့'
'အိုကွယ် ဆရာကလည်း ရှက်စရာ'
'ရှက်မနေနဲ့နှင်းအိပြု ဒီလိုမှမလုပ်ရင်ရတနာတွေကိုလက်လွတ်ဆုံးရှုံးသွားနိုင်တယ်နော်'
ဆရာဒေဝကရတနာတွေနဲ့လှည့်ပြီးပြောလိုက်မှနှင်းအိပြု၏အတွေးကလိုရင်းသို့ပြန်လှည့်လာသည်။သူမ၏မျက်လုံးအစုံတွင်လောဘရောင်များကတောက်ပလာကြသည်။
'ခုမှဖြင့်မထူးတော့ပါဘူး ဆရာရယ် ဆရာလုပ်ချင်သလိုသာလုပ်ပါတော့'
'ဒါဖြင့် အိပြုရဲ့အဝတ်အစားတွေကိုအကုန်ချွတ်လိုက်ရအောင်'
ဆရာဒေဝသည်ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့်သူ့ကိုယ်ပေါ်ရှိအဝတ်အစားများကိုချွတ်ရန်မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။သူ၏အော်လန်ဒစ်ပြလီးတန်ကြီးကငေါက်တောက်ကြီးပုတ်သင်ညိုခေါင်းလိုတငြိမ့်ငြိမ့်တယမ်းယမ်းဖြင့်။ ထို့နောက်ညေ့ခန်းထဲရှိကော်ဇောကြီးပေါ်တွင်နှင်းအိပြုနှင့်ဆရာဒေဝတို့မှာဒုတိယအကြိမ်ကာမပန်းတိုင်ကိုတူပြိုင်ပြိုင်တက်လှမ်းရန်ကြိုးပန်းနေကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးယခုန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင်အဝတ်အစားကလုံးဝမရှိတော့၊ လုံးတီးဗလာကျင်းနေကြသည်။
ဆရာဒေဝမှာတုံးလုံးလှဲရင်းနှင်းအိပြုဆံစပ်တွင်ချွေးကလေးများကိုလက်ဖနောင့်ဖြင့်သုတ်ပေးနေ၏ပြီးတော့သူအ ကြိမ်ကြိမ်နမ်းစုပ်ခဲ့ဘူးပြီးဖြစ်သည့်နှင်းအိပြု၏ထူအမ်းအမ်းကလေးဖြစ်၍ နှုတ်ခမ်းနီများ ပျက်ပျယ်နေပြီဖြစ်သောနှုတ် ခမ်းနုနုနှစ်လွှာကိုအသာငုံ၍စုပ်ယူလိုက်ပြန်သည်။ နှင်းအိပြုမှာဆရာဒေဝ ကောင်းစွာစုပ်ယူလျှင်အလိုက်သင့်ဖြစ်စေရန်သူမ၏နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးကလေးကိုအသာလေးမစုတစုလုပ်ပေးထား၏။ဆရာဒေဝလက်ကြမ်းကြီးတဖက်ကနှင်းအိပြု၏မို့မောက်ချွန်ကားနေသောနို့အုံလုံးလုံးအိအိကလေးတဖက်ကိုဆုပ်ချေနေပြန်သည်။နှင်းအိပြု၏ပေါ့ဖယောင်းအသွင်ပျော့ပြောင်း သောလက်ချောင်းကလေးများကလည်း ဆရာဒေဝ၏လရည်များ ပေကျံနေသောမာတောင်ထောင်မတ်နေသည့်လီးအချောင်းကြီးကိုဆုပ်နယ်ပေးနေပြန်ရာနူးညံ့သောအထိအတွေ့ကြောင့်ဆရာဒေဝ၏လီးကြီးမှာသံချောင်းကအဘခေါ်ရလောက်အောင် တင်းမာနေတော့သည်။ထိုအချင်းအရာကိုကိုင်တွယ်နေရသောနှင်းအိပြုအဖို့မှာလည်းသူမ၏စောက်ပတ်အတွင်းမှယားကျိကျိဖြင့်ကလိကလိဖြစ်လို့လာပြီးခံချင်စိတ်ပြင်းပြလာရခါစောက်စိကလေးမှာလည်း ထောင်ကြွလာရသည်။
သူတို့နှစ်ဦးဒုတိယအကြိမ်လိုးကျခံကျရန်အတွက်စိုင်းပြင်းနေကြပြီဖြစ်သည်။နှစ်ဦးသားပါးစပ်ဖြင့်တေ့စုပ်သည်ကခွာလိုက်ရာ၊'ပြွတ်ကျွတ်'ဟူသောအသံပင်မြည်သွားသည်။သူတို့နှစ်ဦးသည်ပါးစပ်ဖြင့်တေ့စုပ်နေရုံမျှမကအတွင်း၌လျှာခြင်းပါကလိနေသောကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။ဆရာဒေဝ၏လီးကြီးကလည်းမာတောင်သထက်မာတောင်လာပြီးငေါက်ကနဲငေါက်ကနဲပင်ထလာနေသည်။
'ကဲ ဘယ်လိုလဲနှင်းအိပြု'
'ဘယ်လိုများလုပ်အုံးမလို့လဲ ဆရာရယ်'
'ဆရာပြောထားတာလေ ဟိုခွေးလိုမျိုးလုပ်ဖို့'

'အနှင်းတော့ တခါမှမလုပ်ဖူးတော့မလုပ်တတ်ဖူးဆရာရယ်'

'လွယ်ပါတယ်အနှင်းရယ် အနှင်းကလေးဘက်ကုန်းပြီးဖင်ဘူးကောင်းထောင်ပေး၊ဆရာကနောက်ကလုပ်မယ်လေ။ အနှင်းကလဲကွာ လင်ရဘူးရဲ့သားနဲ့၊ အနှင်းယောကျ်ားနဲ့မလုပ်ဖူးဘူးလား'

'သွားပါမသိဘူး ဟုတ်လဲမဟုတ်ဘဲနဲ့'

နှင်းအိပြုံကမူပိုပိုအပြောချိုချိုကလေးပြောလိုက်ပြီး၊ဆရာဒေဝစိတ်ကြိုက်ဖြစ်စေရန်ကော်ဇောပေါ်တွင်တတောင်ဆစ်ဖြင့်ထောက်၍လေးဘက်ကုန်းပေးလိုက်ပြီးပေါင်နှစ်ချောင်းကိုဖြကာဖင်ဘူးတောင်းထောင်ပေးလိုက်ရာ၊ သူမ၏ကားအိပြုံဖွေးသောတင်းသားဝိုင်းဝိုင်းကြီးများကြားမှစအိုဝထူထူလေးအောက်တွင်အမွေးနုကလေးများဖြင့်ဖုံးကွယ်နေသောစောက်ပတ်မို့မို့ကလေးမှာပြူးအာလျက်ထွက်လာတော့သည်။နှင်းအိပြုံ၏ဖင်ကြားထဲတွင်မတော့စောစောကတချီအလိုးခံထားရပြီးဖြစ်သဖြင့်စအိုဝရောစောက်ပတ်တအုံလုံးပါလရည်များဖြင့်ရွှဲရွှဲစိုနေပါသည်။

ဒီတော့မှဆရာဒေဝသည်ဖင်ဘူးတောင်းထောင်၍ကော့မြှောက်ထားသောနှင်းအိပြုံ၏ဖင်သားဖွေးဖွေးကားကားကြီးနောက်မှဒူးထောက်ခွလိုက်ပြီး၊သူ၏အစွမ်းကုန်မာတောင်နေသောလီးကြီးကို သူမ၏ဖင်နှစ်ခြမ်းကြားသို့ထိုးသွင်းထားလိုက်သည်။ဆရာဒေဝသည်နှင်းအိပြုံ၏စောက်ပတ်ကလေးကိုလိုးဘူးပြီးဖြစ်ရာ၊ဖင်စအိုဝအတွင်းသို့စမ်းပြီးလိုးထည့်ကြည့်ချင်နေမိသည်။ ဆရာဒေဝသည်သူလိုးခဲဘူးသည့်မိန်းမများကိုဖင်ပေါက်ထဲသို့ လိုးထဲ့တတ်သည့်အကျင့်ပါရှိနှင့်ပြီးသားဖြစ်နေသဖြင့်ကောင်းမှန်းသိနေသည်။နှင်းအိပြုံမှာတော့တခါမှဖင်စအိုဝကိုလိုးသည်ကိုမခံဘူးသေးချေ။ထို့နောက်ဖင်ကြားထဲတွင်မြှုပ်ထောက်လျှက်တေ့ထားသောလီးဒစ်ကြီးကိုနှင်းအိပြုံ၏အရည်များနှင့်ပေကျံ၍ချွဲကျိုနေသော စအိုပေါက်ဝလေးသို့ဆောင့်၍ဖိသွင်းလိုက်တော့သည်။ 'ဘွတ် ဖြစ်ဗြိ'ဟူသောအသံနှင့်အတူဆရာဒေဝ၏လီးကြီးမှာအရည်များကြောင့်လျှောလျှောလှူလှူဖြင့် နှင်းအိပြုံ၏ ဖင်ပေါက်ထဲသို့တဝက်တိတိဝင်သွားလေရာ၊ကောင်မလေးမှာခါးလေးကော့သွားမိသည်။

'အင်း အီး ကျွတ် ကျွတ် နာလိုက်တာ ဆရာရယ် ဘယ်နှယ်ဖင်ပေါက်ထဲကိုသွင်းလိုက်ရတာလဲရှင်'

'အထက်ဆရာကြီးတွေအမိန့်အရဖင်ပေါက်ထဲကိုသွင်းဖို့အာရုံရတယ်နှင်းအိပြုံအဲဒီတော့နာရင်လဲနဲနဲတော့အောင့်ခံနော်'

ဆရာဒေဝသည်ဖြီးလုံးဖြန်းလုံးများဖြင့်နှင်းအိပြုံကိုအပြတ်ဖိန်းလိုက်ပြီး၊သူမ၏ဖင်နှစ်လုံးကိုလက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အားရပါးရဆုပ်ကိုင်နယ်ကာ၊လီးကြီးကိုတဝက်တိတိဝင်နေရာမှအဆုံးအထိတိုင် ဆောင့်သွင်းလိုက်တော့သည်။

'ဗွတ် ရှီး'

ဆရာဒေဝ၏ကြီးထွားရှည်လျားသောကျည်ပွေ့ပမာလိင်တန်ကြီးမှာနှင်းအိပြုံ၏ဖင်ကြားထဲရှိစအိုပေါက်ထဲသို့အူမလမ်းကြောင်းတလျှောက်အရင်းအထိနစ်မြှုပ်ဝင်သွားပါသည်။ထိုအခါကျမှဆရာဒေဝသည်နှင်းအိပြုံ၏ခါးကျဉ်းကျဉ်းကလေးကိုလက်နှစ်ဖက်ပြုတ်တူညှပ်သလိုဆုပ်ကိုင်ဆွဲ၍လီးကြီးကို တဝက်လောက် ဆွဲထုတ်လိုက်ပြန်ပြီးဆောင့်သွင်းလိုက်နေသည်။နှင်းအိပြုံမှာတခါမှဖင်အချမခံဘူးသေးသဖြင့်ဗိုက်ထဲတွင်အောင့်အောင့်သွားသော်လည်းဆရာဒေဝအလိုကျဖင်ကြီးကိုနောက်ပစ်ကာကော့၍ကော့၍ပေးနေလိုက်သည်။ လေးဘက်ထောက်၍ ဖင်ဘူးတောင်းထောင်ကာကော့ပြန်လျက်ရှိသောနှင်းအိပြုံ၏ဖင်ဖွေးဖွေးအိအိကြီးနှစ်လုံးကို

စုံကိုက်ဖြစ်ညှစ်ရင်းဆရာဒေဝတယောက်တဟီးဟီးတဟဲဟဲဖြင့်သူ၏ရှည်လျားသန်မာသောလီးကြီးကိုနှင်းအိဖြူ၏ဖင်စအိုဝကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲသို့ဆောင့်လိုးထည့်နေတော့သည်။နှင်းအိဖြူမှာခံ၍ကောင်းသော်လည်းတချက်တချက်အောင့်အောင့်သွားသဖြင့်အချက်ပေါင်းမြောက်များစွာဆောင့်သွင်းခြင်းကိုခံနေရပြီးနောက်။

'တော်ပြီဆရာရယ် အနင်းဖင်အောင့်လိုက်တာ စောက်ဖုတ်ထဲကိုပြောင်းပြီးလုပ်လို့မရဖူးလားရှင်'

လိုး၍အရှိန်ရနေပြီးဖြစ်သော်လည်းဆရာဒေဝမှာနှင်းအိဖြူကလေးကိုသနားသွားသဖြင့်သူမ၏ဖင်စအိုအတွင်းအဆုံးထဲ့ဝင်နေသောလီးကြီးကို'ဖွတ်'ကနဲချွတ်လိုက်ပြီးလက်နှစ်ဖက်ထောက်၍လေးဘက်ထောက်ကုန်းပေးနေသော နှင်းအိဖြူ၏တွဲလောင်းကနေသောလုံးကျစ်ကျစ်နို့အုံကလေးနှစ်ခုကိုပြောင်းကိုင်ကာပန်းပွင့်ကလေးကဲ့သို့ ပြဲအာနေသောစောက်ပတ်အခေါင်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲသို့ လီးကြီးကိုထိုးသွင်းလိုက်ပြန်သည်။

'ဗွတ် ပြွတ် ကျွီ'

လီးကြီးမှာဖင်ထဲမှကျွတ်ထွက်သွားသောလည်းစောက်ပတ်ခေါင်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲသို့ပြွတ်သိပ်ကျပ်တည်းစွာထိုးဝင်လာပြန်ရာ၊နှင်းအိဖြူကလေးမှာဟိုနေရာလည်းမသက်သာ၊ဒီနေရာလည်းမသက်သာဖြစ်သွားရပြန်သည်။

သို့သော်သူမမှာဆရာဒေဝကိုကြောက်လဲကြောက်၊အလိုးခံရသည်မှာလည်းနာသော်လည်းအရသာရှိနေသဖြင့်ဖင်နှစ်လုံးကိုကော့ထောင်ပေးထားမိသည်။ ဆရာဒေဝကနှင်းအိဖြူ၏နို့နှစ်လုံးကိုနောက်မှဖက်လျက်ဆုပ်နယ်ကာ ဂုတ်သားဝင်းဝင်းကလေးကိုပါးစပ်ဖြင့်ကိုက်ခဲထားပြီးနောက်မှခွေးထီးကြီးကခွေးမလေးကိုတက်လိုးသလို ဆောင့်ဆောင့်ပြီးလိုးထည့်နေသည်။

'ရွှီး ဖွတ် ရွှီး ဖွတ်'

မိန်းကလေးများကိုဤကဲ့သို့လေးဘက်ထောက်ကုန်းခိုင်းပြီးနောက်မှတက်လိုးလျှင်လီးဝင်ထွက်သည့်အခါတိုင်းတွင်ဤကဲ့သို့လေသံများကြားရတတ်သည်။

နှင်းအိဖြူမှာအချက်ပေါင်းများစွာလီးကြီးဖြင့်ဤပုံစံအတိုင်းအလိုးခံလိုက်ရသဖြင့်တဖြေးဖြေးကောင်းသထက်ကောင်းကာ၊ကော့လိန်လန်ပျံလာပြီးခြေကလေးလက်ကများပင်ကုတ်ကွေးသွားမတတ်အသွေးအသားအရိုးအဆစ် များမှအထွင့်အထိပ်အရသာကိုခံစားလိုက်ရပြီး၊စောက်ခေါင်းအိမ်ထဲဝယ်သုတ်ရည်များလျှံထွက်လာကာ၊ တချီပြီးသွားပြန်ပါသည်။ ဆရာဒေဝလည်းသူမ၏နောက်မှလိုးရင်း၊လိုးရင်းအရှိန်ရသထက်ရလာကာခပ်သွက်သွက်ကြီးဆောင့်ထဲ့နေရာမှသူ၏လီးအရင်းမှကျင်ကနဲဖြစ်သွားပြီးပူနွေးသောသုတ်ရည်ပြစ်ပြစ်များကိုနှင်းအိဖြူ၏စောက်ဖုတ်ကလေးထဲသို့တဗြစ်ဗြစ်ပန်းထည့်လိုက်တော့သည်။စောက်ပတ်ကလေးထဲသို့မဆန့်မပြဲဝင်ထွက်နေသောလီးကြီး၏အရှိန်ကြောင့်အရည်ပျစ်ချွဲချွဲများသည်စောက်ခေါင်းထဲမှလျှံကျလာပြီးကော်ဇောကြီးပေါ်သို့ပင်တတောက်တောက်ကျဆင်းကုန်ပါ၏။နှင်းအိဖြူ၏ပေါင်ကြားတလျှောက်စီးဆင်းလာကြပြီး၊ပေါင်တွင်းသားနုနုကလေးများတွင်ချွဲကျိကျိအရည်များကစိုရွှဲလို့နေပါတော့သည်။နှင်းအိဖြူမှာလဲနှစ်ချီပြီးအောင်အလိုးခံလိုက်ရသဖြင့်ရင်ထဲမှာမောဟိုက်နုံးခွေသွားကာ၊ခြေလက်များကိုပင်မသယ်ခြင်လောက်အောင်ဖြစ်သွားပြီး၊ကော်ဇောကြီးပေါ်သို့မှောက်လျက်လဲကျသွားရသည်။ဆရာဒေဝလည်းနှင်းအိဖြူအပေါ်မှထပ်လျက်သား၊လီးနှင့်စောက်ပတ်မချွတ်ပဲတန်းလန်းကြီးတတ်၍လဲကျသွားပါတော့သည်။

ခုတော့ဖြင့်ဆရာဒေဝနှင့်နှင်းအိဖြူမှာကမ္ဘာလောကကြီးကိုမေ့လျှက်ပမိုးမမြင်လေမမြင်ဖြစ်သွားကြပြီး၊အင်းရေးရန်၊မန္တာရွတ်ရန်၊ဆေးစီရင်စရာများကိုပင်လုပ်ဆောင်နိုင်ရန်သတိမရနိုင်တော့၊လိုး၍ခံ၍သာကောင်းသွား သဖြင့်ဆရာဒေဝကဘာအစီအစဉ်မှမလုပ်နိုင်ပဲနှင်းအိဖြူကိုတမင်သက်သက်ကြီးလိုးလိုက်ရသလိုဖြစ်သွားပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ဆရာဒေဝနှင့်နှင်းအိဖြူတိုသည်နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင်လိုး၍ပြီးသွားသည့်အချိန်၌စန္ဒာယားကြီးအောက်မှအပုံးတံခါးကြီးသည်အလိုလိုပွင့်ပေါ်လာတော့သည်။စောစောကမြေတိုက်ခန်းထဲမှထွက်လာသောအကောင်ကြီးအခန်းထဲတွင်ဘွားကနဲရပ်လျှက်ပေါ်လာသည်။

'အဟင်း အိး ဟီးဟီး ဟားဟား အံမယ် ကောင်မကလင်ငယ်နဲ့အကြီးကျယ်ပျော်မြူးနေတယ်ပေါ့လေ၊ဟိုး ဟိုး ကောင်းဖ့်တဲ့ကွ ဘာမှတ်သလဲငါ့အကြောင်းသိစေရမယ်'

အသံကြီးကအမှောင်ထဲတွင်ညြသြကြီးထွက်ပေါ်လာသည်။ဆရာဒေဝနှင့်နှင်းအိဖြူတို့မှာကား စည်းစိမ်ယစ်လျှက် ဗိလင်ဝင်နေကြရာမှ၊ရုတ်တရက်မို့လန့်ဖြန့်သွားသည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးသတိဝင်လာကာလှည့်ကြည့်လိုက်တော့။

'ဟာ ဟို ဟင်'

'အောင်မယ်လေး'

သူတို့နှစ်ဦး၏ရှေ့မှောက်တွင်ကြောက်စရာကောင်းလှသောသတ္တဝါကြီးတကောင်မားမားရပ်လို့၊နှင်းအိဖြူမှာလွန်စွာကြောက်ရွံ့သွားရသလို၊ဆရာဒေဝမှာလည်းတုန်လှုပ်သွားမိသည်။သူ့မယားကိုငါဒီလိုညာပြီးလုပ်နေတာသိလို့များ၊ငါကိုဒါဆိုသူငါ့ကိုအရှင်ထားမှာမဟုတ်ဖူး၊ခုခံမှဆရာဒေဝသည်နှင်းအိဖြူ၏စောက်ပတ်ထဲတွင်စိမ်ထားသောသူ့လီးကြီးကိုစွတ်ကနဲ ဆွဲချွတ်လိုက်ပြီးမတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။လီးတန်းလန်းကြီးဖြင့်ပင်ကိုယ်လုံးတည်းကြီး ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိဖြစ်သွားသည်။ နှင်းအိဖြူမှာတော့ကြောက်ရှာလွန်းလို့ထင်။မျက်လုံး ကလေးလှန်ကာကြမ်းပြင်မှမထရဲအောင် ပြားပြားဝပ်နေမိတော့သည်။

'ဘာအခုမှကြောက်ပါပြီလဲ၊ထစမ်း နင့်ကိုငါသတ်မယ်၊ ဟိုဆရာဆိုတဲ့အကောင်ကလဲဘာကောင်လဲ၊အလကား ဆရာလိမ်၊ဆရာညာ၊ အရှင်မထားဘူး ဟူး ဟူး ဟား ဟား'

သတ္တဝါကြီးမှာအရပ်ကြီးထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့်မြင့်မားလျှက်လက်နှစ်ဖက်ကိုရှေ့သို့ဆန့်ကာတလှမ်းခြင်းတိုးလာတော့သည်။